

หนึ่งร้อยสิบห้า

วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใสไร้เมฆหมอก เป็นวันดีๆ ที่หาได้ยากยิ่งตั้งแต่ล่วงเข้าฤดูใบไม้ร่วงมา

เว่ยหลัวผมหทนา ด้วยเหตุนี้พอสระผมแต่ละครั้งจึงแห้งช้า นางสั่งให้บ่าวรับใช้ตั้งโต๊ะสีชาตประดับมุกตัวเล็กเอาไว้ใต้ระเบียงเรือน จากนั้นก็นั่งจิบชาไปพลางรับแสงแดดไปพลาง

หลังจากนั้นครึ่งชั่วยาม สาวใช้ในชุดสีเขียวไบตองก็มาหยุดอยู่เบื้องหน้าเว่ยหลัว “คุณหนู พ่อบ้านตำหนักอ่องจิ้งมาเชิญท่านไปที่หอสุราข้างๆ ร้านชีวซุนจวีเจ้าค่ะ”

เมื่อเว่ยหลัวที่ถือถ้วยชาชงักไป นางเอียงคอถาม “ไปที่นั่นทำไมกัน”

สาวใช้ส่ายหน้าแทนคำตอบว่าไม่ทราบ

เว่ยหลัวฉงน นางยังไม่ได้แต่งเข้าตำหนักอ่องจิ้ง พ่อบ้านตำหนักมาหา นางด้วยเหตุอันใดกัน ข้าบิดานางยังอนุญาตให้เขาเข้ามาในจวนอีกด้วย

นางคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในเมื่อเว่ยคุนตอบตกลงแล้วก็ไม่มีอะไรต้องคัดค้าน เว่ยหลัวกลับห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเดินนำสาวใช้ออกจากเรือนมาขึ้นรถม้า จากนั้นก็เดินทางมาถึงห้องรับรองชั้นสองของหอสุราที่อยู่ติดกับร้านชีวซุนจวี

ก่อนจะพบว่ามิสตรี้สามสี่คนอยู่ภายในห้องก่อนแล้ว สตรีคนหนึ่งอยู่ในชุดคลุม
ผ้าไหมสีแดงสดตัวยาว อีกฝ่ายทำความเคารพนาง

“คุณหนูสี่มาแล้ว ถ้าเช่นนั้นเราก็เริ่มวัดตัวกันเลยนะเจ้าคะ”

เว่ยหลว่ยืนหนึ่งอยู่กับที่ด้วยอาการตะลึง ก่อนที่บ่าวด้านหลังสตรีผู้นั้น
จะหยิบสายวัดกับสมุดบันทึกเข้ามายื่นรายล้อมนาง จากนั้นก็ยกแขนนางขึ้น
แล้วเริ่มวัดสัดส่วนส่วนต่างๆ

เมื่อได้สติคืนมาอีกครั้ง สตรีวัยกลางคนก็เป็นคนลงมือวัดช่วงอกนาง
ด้วยตนเอง อีกฝ่ายใช้สายวัดรัดรอบเนินอกนาง จากนั้นก็บอกตัวเลขให้บ่าว
รับใช้เป็นผู้จด ก่อนเว่ยหลว่จะเริ่มขยับขึ้นในที่ที่สุด

“นี่มันเรื่องอะไรกัน ใครใช้ให้พวกเจ้าเข้ามา”

อีกฝ่ายหัวเราะออกอย่างมีเลศนัย ก่อนจะขยิบตาให้เว่ยหลว่ “ท่าน
ว่าเรื่องอะไรเล่าเจ้าคะ ก็เตรียมชุดแต่งงานให้คุณหนูสี่อย่างไรเล่า”

เว่ยหลว่ฉงนไปในทันที แม้จะบอกว่าเป็นการเตรียมชุดแต่งงาน แต่ผู้
ที่ต้องตระเตรียมก็ควรเป็นหน้าที่มารดาของนางมิใช่หรือไร เว่ยหลว่ไร้มารดา
งานนี้จึงตกเป็นหน้าที่ของท่านป้าสี่จินซื่อ หรือจะให้นางตัดเย็บเองก็ยอมได้
แต่ดูจากเวลานี้แล้ว หรือว่าจ้าวเจี๋ยจะจัดเตรียมชุดแต่งงานให้นาง เขาบอกกับ
บิดานางแล้วหรือ ท่านตอบตกลงแล้วหรือ!

เวลาที่สตรีออกเรือน ชุดแต่งงานนั้นสำคัญยิ่งนัก ชุดแต่งงานดีหรือไม่
ผีเซียมประณีตหรือหยาบ แยกหรือและญาติพี่น้องที่มาร่วมงานก็จะมองออก
ในทันที สิ่งนี้เกี่ยวพันถึงศักดิ์ศรีและหน้าตาของนางในอนาคต นางรู้ว่าจ้าวเจี๋ย
คิดเรื่องนี้เพื่อนาง แต่เขาเจ้าก็เจ้าการเกินไปหน่อยแล้วกรรมัง... เว่ยหลว่
เย็บพื้นรองเท้าที่จะสวมในวันแต่งงานไปแล้วเกือบครึ่งแผ่น ถูกเซียมทิมนิ้ว
ไม่รู้กี่ครั้งก็ทน แบบนี้นางก็ไม่ได้ใช้รองเท้าคู่นั้นในวันงานนะสิ

ยามนี้เว่ยหลว่ถึงได้เข้าใจว่าเหตุใดพ่อบ้านประจำตำหนักอ่องจิ้งจิ้งพา
นางมาที่นี่ เพราะข้างๆ หอสู่ราศีคือร้านชิวซุนจิวอันโด่งดัง เสื้อผ้าร้านนี้ขึ้นชื่อ
ในเมืองเซิงจิง เป็นร้านเก่าแก่กว่าร้อยปี หากจะครอบครองสักชุดมิใช่เรื่องง่าย

นอกจากนี้ในร้านยังมีแต่ชุดที่ทางร้านตัดเย็บเองเท่านั้น ผู้ที่มาจับจองชุดในแต่ละปีมีจำนวนล้นหลาม ลูกค้าล้วนเป็นคนใหญ่คนโต หรือไม่ก็คุณชายคุณหนูมีหน้ามีตาจากสกุลดัง

ทว่าร้านชีวิตขุนจวีจะเปิดรับลูกค้าแค่สามวันในช่วงปีใหม่เท่านั้น ซ้ำหนึ่งปีจะรับตัดเพียงแค่ห้าชุด หลังจากนั้นก็จะปิดร้าน หากต้องการให้ทางร้านตัดเย็บเสื้อผ้าให้ในช่วงเวลาอื่น แม้จะเอาเงินทองมากองทางร้านก็ไม่ทำให้ราคาเสื้อผ้าอาภรณ์แต่ละชุดก็สูงลิบลิว แต่กระนั้นก็ยังมีคนเต็มใจมาแย่งกันจับจองอยู่ดี

สตรีชั้นสูงในเมืองเซ็งจิงวัดความมีเกียรติกันด้วยการสวมเครื่องแต่งกายจากร้านนี้ หากใครได้ตัดชุดจากที่นี่ก็จะเป็นที่อิจฉาทาร้อนของสตรีอื่น

เวลานี้อยู่ในช่วงกลางฤดูใบไม้ร่วง ยังห่างจากสิ้นปีราวสองสามเดือน คงจะมีคนจับจองลำดับการตัดชุดไปจนเต็มแล้วเป็นแน่ โฉนจ้าวเจี้ยถึงทำให้คนของร้านชีวิตขุนจวีตอบตกลงได้หนอ

หากเว่ยหลัวได้สวมชุดเจ้าสาวที่ตัดเย็บโดยร้านนี้ ไม่เพียงแต่ทางจวนอิงกั๊วกังที่จะพลอยได้หน้าไปด้วย คนอื่นๆ ก็จะทำให้ท่านอ่องจิ้งให้ความสำคัญแก่เว่ยหลัวกับจวนอิงกั๊วกังมากเพียงใด เพราะเห็นแก่เจตนาดีของเขา เว่ยหลัวจึงไม่ตีโพยตีพายกับชายหนุ่มเรื่องรองเท่าอีก

ขณะที่นางกำลังใจลอย แก้วแก่เนี้ยเจ้าของร้านก็วัดดวงเสร็จเรียบร้อย ซ้ำอีกฝ่ายยังเหลือบมองอกนางแล้วเอ่ยอย่างมีนัย

“ช่วงนี้หน้าอกคุณหนูยังขยายใหญ่ขึ้นอีกหรือไม่เจ้าคะ”

เว่ยหลัวหน้าแดงก่ำ เกือบจะยกมือขึ้นปกปิดเนินอกที่เริ่มเต่งตึงขึ้นของตน ชุดแต่งงานต้องตัดเย็บให้พอดีตัว โดยทั่วไปหญิงสาววัยนี้รูปร่างมักไม่เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ทว่าส่วนหน้าอกยังอาจขยายขึ้นได้อีก หากถึงเวลานั้นช่วงอกของชุดคับแน่น ยามที่สวมก็อาจทำให้อึดอัดได้

สีหน้าของเว่ยหลัวแดงจัดจนแทบจะคันเลือดได้ เรื่องส่วนตัวเช่นนี้กลับต้องมาเอ่ยต่อหน้าคนอื่น ดีที่ไม่มีบุรุษในห้องนี้ พ่อบ้านตำหนักอ่องจิ้งเองก็

หลบฉากไปตั้งแต่ตอนนางเริ่มวัดตัวแล้ว “เวลานี้ก็ยิ่งขยายอยู่...”

เด็กสาวอายุยังสิบห้า ร่างกายจะอวบอ้วนขึ้นเองตามวัย จากเนินเนื้อเล็กๆ ขยับขยายจนสามารถกุมเอวไว้ได้เต็มฝ่ามือ เว่ยหลั่วนึกสงสัยว่าเป็นเพราะจ้าวเจี๋ยมาลูบไล้มันหรือไม่... เพราะก่อนที่อีกฝ่ายจะยุ่มย่ามกับนางหน้าอกของนางก็ดูจะไม่เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่น้อย... หลังจากคิดเลอะเทอะไปไกล เว่ยหลัวก็นึกเรียกสติคืนมา ปรับสีหน้าเป็นปกติดังเดิม

ถ้าแก่เนี้ยร้านชีวซุนจิวมีประสบการณ์ด้านการตัดเย็บชุดมานาน พอได้ยินเช่นนั้นก็รู้ว่าควรต้องทำอะไร เวลานั้นห่างจากเดือนสิบปีหน้าอีกไม่ถึงปี หากตัดเย็บช่วงอกให้หลวมสักหน่อย ถึงตอนนั้นก็คงจะสวมได้พอดีตัว ถ้าแก่เนี้ยจดขนาดเอาไว้ หลังจากเสร็จเรียบร้อยก็กล่าวลาเว่ยหลั่ว

จากที่มีผู้คนจำนวนมากออกกันอยู่ในห้องรับรองเมื่อครู่ บัดนี้ก็เหลือเว่ยหลั่วอยู่เพียงลำพัง

ไม่รู้ว่่าพ่อบ้านตำหนักอ่องจิ้งไปอยู่เสียที่ไหนแล้ว ขณะที่สาวใช้ของเว่ยหลั่วนั้นรออยู่ด้านล่าง เด็กสาวเดินไปดูตรงประตู จากนั้นก็เดินกลับมาหยิบหมวก ตอนที่มือสัมผัสกับหมวกตาข่ายที่วางอยู่บนโต๊ะกลมสี่ขาหลายสิ่งก็ร่างแกร่งก็ทาบทับเข้าที่แผ่นหลังบาง ก่อนจะกระชิบข้างหู

“ให้เป็นหวางดูหน่อยว่าใหญ่แค่ไหนแล้ว”

เว่ยหลั่วสะดุ้งโหยง จากนั้นก็เบี่ยงตัวหลบวูบไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว ทำให้สองมือของจ้าวเจี๋ยได้แต่คว้าอากาศเท่านั้น นางยืนอยู่เบื้องหน้าชายหนุ่มถลิ่งตาใส่ด้วยความอับอายระคนงุนงง “ท่านมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

ระหว่างที่พูดนั้น สายตาของนางก็เหลือบมองไปที่ประตูไม้ฉลุ ประตูปิดแน่น ข้าเมื่อครู่นางก็ไม่ได้ยินเสียงเปิดหรือปิดประตูเลยแม้แต่นิด หรือว่าจ้าวเจี๋ยจะซ่อนตัวอยู่ที่นี้มาตลอด

พอคิดถึงบทสนทนาที่ตนเองเอ่ยกับถ้าแก่เนี้ยเรื่องขนาดหน้าอกกับว่่าจ่าที่เอ่ยขึ้นอย่างไม่ม่มีปี่มีขลุ่ยของจ้าวเจี๋ยเมื่อครู่ เว่ยหลัวก้เข้าใจว่่าอะไรเป็นอะไรในทันที ใบหน้าเล็กผายแหว่ชัดเขินปนงุนงง ดูราวกับดอกไม้ตูมน้ำค้าง

ในฤดูใบไม้ผลิ ทั้งบอบบางและอ่อนหวาน

เจ้าเวี๊ยมีสีหน้าปกติ ไม่ดูกระดากอายเลยแม้แต่ชนิด หลบตาลงมองเด็กสาวที่กำลังซุ่มซึ่งตรงหน้า ก่อนจะหยิกแก้มนางพลางเอ่ยกลัวหัวเราะ “กว่าเป็นหวางจะเชิญคนจากร้านชิวซุนจวีมาได้ก็ทำให้เรื่องง่าย ๆ เจ้าไม่ซาบซึ่งใจก็แล้วไป นี่ยังไม่โหวโหวโหวอีกหรือ”

เว่ยหลัวถูกอีกฝ่ายหยิกแก้มโดยไม่ทันตั้งตัว นางไม่รู้สึกลับและแก้งงถาม “ไหนท่านพี่อ่องจิ้งจิงไม่บอกข้าสักคำเล่า ข้าไม่ได้เตรียมตัวเลยแม้แต่ชนิด”

เจ้าเวี๊ยมองนาง “มีอะไรต้องเตรียมกัน แค่เจ้ามาได้ก็พอแล้ว”

เว่ยหลัวจึงถาม “ท่านบอกเรื่องนี้กับท่านพ่อข้าแล้วหรือ”

เจ้าเวี๊ยพยักหน้า ไม่เช่นนั้นเว่ยคุนคงไม่เห็นด้วยหากนางจะออกจากจวน

เว่ยหลัวร้อง “อ้อ” ออกมา กะพริบตาแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงตัดพ้อนิดๆ “พวกนางวัดแม่กระทั่งขนาดรองเท้าของข้า... ข้าเย็บพื้นรองเท้ามาได้ครึ่งแผ่นแล้ว เปลืองเวลานัก”

เจ้าเวี๊ยมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจเล็กน้อย คลิริมฝีปากยิ้มซำๆ “อาหลัวของเป็นหวางเย็บรองเท้าเป็นด้วยหรือ”

แน่นอนอยู่แล้ว นอกจากอ่านหนังสือและปลูกต้นไม้ในจวน เว่ยหลัวยังต้องฝึกฝนเรื่องงานฝีมือด้วย แคว้นต้าเหลียงยกย่องสตรีที่เก่งกาจดำเนินงานเย็บปักถักร้อย นอกจากสตรีต้องเฉลียวฉลาด ประพฤติตนตามขนบธรรมเนียมแล้ว เรื่องการบ้านการเรือนก็ต้องไม่บกพร่อง สตรีที่มีฝีมือเย็บปักถักร้อย หากออกเรือนไปก็จะได้รับการยอมรับจากมารดาสามี แต่เว่ยหลัวไม่ชอบงานพวกนี้สัก ปกติก็ไม่ค่อยได้แตะต้อง กว่าจะเย็บรองเท้าได้สักคู่ก็ต้องขอคำแนะนำจากท่านป้าสี่หลายครั้ง

เว่ยหลัวมองเขาด้วยสีหน้าแทนความว่า ‘ท่านยังไม่รู้อะไรอีกมาก’ ดวงตาของนางงดงาม ตาเรียวเผยแววชัดใจ ขณะเดียวกันก็แฝงความหยิ่งโสอยู่ในที แววดานั้นเหมือนเป็นตะขอกระซางวิญญาณผู้ที่ได้พบเห็น

จ้าวเจ็ยโอบเด็กสาวไว้ด้วยมือหนึ่ง ก่อนจะโน้มตัวลงมาขบเม้มริมฝีปากนาง “ถ้าเช่นนั้นก็เปลี่ยนแบบ ทำให้เป็นหวางลักคู่แล้วกัน”

เว่ยหลัวอัปาก ในใจคิดว่าคนผู้นี้ช่างฉวยโอกาสดีแท้ ทำรองเท้าคู่หนึ่ง เป็นเรื่องง่ายที่ไหนกัน หากมิใช่เพราะนางจะออกเรือนกับเขา แม่แต่รองเท้าของนางเอง นางก็ยังไม่อยากทำด้วยซ้ำไป

จ้าวเจ็ยมองสีหน้าไม่เต็มใจของอีกฝ่าย ก่อนจะกอดนางแน่นขึ้นแล้ว ชูหน้าแนบกับโอบหน้านาง “ได้หรือไม่”

เว่ยหลัวส่ายหน้า “ไม่ ทำรองเท้าคู่หนึ่งเสียเวลาจะตายไป อีกอย่าง... ฝีมือข้าก็ไม่ดีด้วย”

จ้าวเจ็ยหัวเราะเสียงต่ำ “ไม่ว่าเจ้าจะทำออกมาเป็นเช่นไร เป็นหวางก็จะสวมมันทุกวัน”

เว่ยหลัวมองเขาอย่างไม่อยากเชื่อเท่าใดนัก เขามีสถานะเป็นถึงอ๋อง ไม้ว่าเรื่องอาหารการกินหรือเสื้อผ้าอาภรณ์ ล้วนแต่พิถีพิถันเป็นอย่างมาก หากนางทำรองเท้าสานให้เขา เขาจะสวมหรือไร ถ้าของเขาเงินเห็นเข้า ไม่คิดว่าเขาเสียสติไปแล้วก็คงเรียกว่าแปลกเต็มที

พอเว่ยหลัวไม่ตอบตกลง จ้าวเจ็ยจึงเอาน้ำตัวเองไปถูเข้ากับโอบหน้า เล็กอย่างแรง... เรื่องช่อนอาวุธบนภูเขาซางหนานเมืองสวีโจวทำให้จ้าวเจ็ยไม่ได้นอนทั้งคืน ข้าเข้านี้ก็ยิ่งวุ่นวายกับการติดต่อคนจากร้านชิวซุนจิวเรื่องชุดแต่งงานให้เว่ยหลัว จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่ได้พัก หมวดเคราะห์เริ่มขึ้นบริเวณใต้คาง พอสัมผัสกับโอบหน้าอบบางก็ทำให้ทั้งคันทั้งเจ็บ เมื่อถูโอบเข้ากับโอบหน้าของเว่ยหลัวที่เกลี้ยงเนียนราวกับเปลือกไข่ เช่นนี้แล้วเด็กสาวหรือจะทนไหว

เว่ยหลัวสู้กำลังอีกฝ่ายไม่ได้ แต่จะหลบก็ไม่พ้น นางเจ็บจนน้ำตาคลอ เบ้าจึงเอ่ย “ข้ารู้แล้ว ข้าจะทำให้ท่านเอง... เลิกถูหน้าท่านกับหน้าข้าได้แล้ว เจ็บชะมัด”

จ้าวเจ็ยถึงยอมปล่อยอีกฝ่าย เขาจุ่มพิตแก้มนาง “ยอดดวงใจ... เด็กดีของเป็นหวาง” จากนั้นก็เอ่ยอีก “อีกสองสามวันเป็นหวางจะให้คนนำแบบ

รองเท้าไปให้เจ้า ทำตามแบบนั้นก็พอ”

เว่ยหลัวถูกเข่าบังคับ ในใจจึงไม่ยินยอม นางทำแก้มพองลม จากนั้นก็เขย่งปลายเท้าแล้วกัตปลายกางชายหนุ่มไปที่หนึ่ง

ทั้งคู่ออกมาจากห้องรับรองหลังจากผ่านไปราวครึ่งชั่วยาม

สีหน้าของเว่ยหลัวเริ่มกลับเป็นปกติ แดงระเรื่อค่อยลง ทว่าก็ยังดูขัดเขินอยู่ไม่น้อย ขณะที่จ้าวเจี๋ยซึ่งอยู่ด้านหลังนางกลับอมยิ้มด้วยท่าทางอึดอึดใจ คาดว่าคงเอาเปรียบเด็กสาวข้างกายได้สมใจแล้วเป็นแน่ แม้ว่าจจะลงมือไม่ถึงขั้นสุดท้าย แต่ก็ได้ใช้มือและริมฝีปากกัดขนาดเนิ่นเนื้อเล็กๆ นั้นด้วยตนเองจนพอใจแล้ว

คราวนี้เว่ยหลัวไม่แม้แต่จะเรียกชายหนุ่มว่า ‘ท่านพี่’ อีก และยังชี้หน้าเขาด้วยใบหน้าแดงก่ำ “ห้ามตามเข้ามา!”

จ้าวเจี๋ยหยุดเดินทันที ก่อนจะอมยิ้มแล้วพยักหน้าอย่างว่างาย

เว่ยหลัวไม่อยากให้ใครเห็นว่านางกับจ้าวเจี๋ยเดินออกจากห้องรับรองมาพร้อมกัน จึงก้าวออกมาก่อน จากนั้นก็มองไปรอบๆ ทว่าตอนที่เดินออกมาได้เพียงไม่กี่ก้าวนั้น นางก็ต้องรีบชักเท้ากลับในทันที

มีคนสองคนก้าวออกจากห้องรับรองฝั่งตรงข้ามแล้วตรงไปที่บันได พวกเขาองไม่เห็นเว่ยหลัว แต่นางเห็นพวกเขาก่อน

บุรุษสวมเสื้อสีฟ้าอ่อนขลิบขอบทองลายต้นชางผู่ผู้นอนอยู่ในวัยกลางคน ดูมีสง่าราศี ยามแยมยิ้มดูราวกับสายลมในฤดูใบไม้ผลิ ส่วนสตรีวัยกลางคนนั้นมีใบหน้างดงาม สวมเสื้อผ้าแพรคอกลมลายดอกซีฟานเหลียนกับกระโปรงหม่าเมี่ยนฉวินลายบัวพันกิ่ง คลุมทับด้วยเสื้อคลุมคอตั้งลายนกกระเรียนทองเมฆา ชายหญิงทั้งสองยืนเคียงข้างกัน ดูเป็นคู่สามีภรรยาที่เหมาะสมกัน ปานกิ่งทองใบหยก

เว่ยหลัวชะงักก็เท้า หยุดอยู่หลังบานประตูไม้ฉลุ แกว่ขัดเขินในดวงตามลายหายไป เหลือเพียงแต่ความเย็นชา

จ้าวเจ็ยลุ่มศิระชะนางพลาถาม “กลับมาทำไมกัน”

เว่ยหลัวไม่ตอบ หลังจากนั้นอีกครู่หนึ่งนางก็เดินออกจากห้องรับรองอีกครั้ง จึงพบว่าสามีภรรยาคุณั้นดินลงบันไดไปแล้ว... สองคนมีท่าทางใกล้ชิดสนิทสนม ดูเหมือนคู่สามีภรรยาที่ใช้ชีวิตร่วมกันมาหลายปี

เว่ยหลัวยืนอยู่ด้านหลังราวกับ มองแผ่นหลังของทั้งคู่เสียบๆ ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึก

จ้าวเจ็ยสังเกตเห็นอาการผิดปกติของเด็กสาวจึงมองตามสายตานาง ก่อนจะอุทานเสียงต่ำอย่างแปลกใจ

บริเวณทางเข้าหอสุรา เว่ยคุณกำลังเดินเข้ามาจากด้านนอก เห็นชัดว่าตั้งใจมาที่นี่โดยเฉพาะ เขาเผชิญหน้ากับคนทั้งคู่ ก่อนชะงักไปในทันที สายตajibนึ่งอยู่ที่สตรีผู้นั้น ก่อนจะเบนไปจ้องบุรุษที่อยู่ข้างกายนาง

หลังจากเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร ความเจ็บปวดก็ฉายชัดออกมาทางแววตา จนแม้แต่เว่ยหลัวที่อยู่บนชั้นสองยังเห็นได้ชัด

เว่ยคุณสั่งให้คนมาสืบหาสถานที่แห่งนี้เอาไว้ก่อนแล้ว เขารู้ว่านางอยู่ที่นี่ หลังจากลั้งเลอยู่นาน ในที่สุดก็อดรนทนไม่ไหวต้องแวงมาดูให้เห็นกับตายามนี้พอได้มาเห็นด้วยตนเอง เขากลับหวังว่าตนนั้นไม่ได้มาที่นี่แทน

เว่ยคุณมองสตรีที่อยู่ตรงหน้า ทว่ากลับเอ่ยออกมาแทบไม่เป็นประโยค

“เจ้า... เจ้ากลับมาแล้ว”

สตรีผู้นั้นตัวแข็งไปเล็กน้อย ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้พยักหน้ารับ

เว่ยคุณไม่รู้ว่าจะวางมือไม่ว่างที่ใด เขามีคำพูดมากมายที่อยากเอ่ยกับนาง วาจาเหล่านั้นกลับจ่ออยู่ที่ปลายลิ้นคล้ายไม่รู้ว่าจะควรเอ่ยคำใดก่อน เว่ยคุณปรายสายตามองบุรุษข้างกายนาง ลั้งเลอยู่พักใหญ่ สุดท้ายก็รวบรวมความกล้าถาม

“ท่านผู้นี้คือ...”

“เขาคือสามีของข้า พู่สิงอวีน”

เสียงของนางไม่ดังนัก ทว่ายามนี้แขกในหอสุรามีอยู่แค่ไม่กี่คน เว่ย-

หลังที่ยืนอยู่บนชั้นสองจึงได้ยินชัดเจนเต็มสองหู สตรีนางนั้นหยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเสริม “พวกเราแต่งงานกันแล้ว”

เว่ยคุนร่างไซโซเซ ไบหน้าขาชีวิตโดยพลัน ครูใหญ่ถึงได้กลับมาเป็นปกติดังเดิม เขาพยายามคลี่ขี้มออกมา ทว่ามูมปากกลับกระตุก ดูแล้วไม่เป็นธรรมชาติ เขารู้สึกถึงสายตาที่มองมาจากชั้นบนจึงเงยหน้าขึ้น ก่อนสบเข้ากับแววตาเย็นยะเยือกของเว่ยหลั้ว จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงตกใจ “อาหลั้ว...”

พออีกฝ่ายได้ยินเช่นนั้นก็แหงนหน้ามองไปยังชั้นสองของหอสุรธาด้วยความตกใจ

เว่ยหลั้วกุมราวกันไว้แน่น ไบหน้านั้น... นางเคยเห็นจากภาพวาดในห้องหนังสือของเว่ยคุนมาก่อน ซ้ำยังเคยพบตัวจริงของเจ้าของไบหน้านั้นมาแล้วสองครั้ง ครั้งหนึ่งคือในตลาด อีกครั้งก็ที่วิหารหลักในวัดต้าเจี๋ย เว่ยหลั้วจำนางได้ทันทีตั้งแต่แรกเห็น และรู้ว่าสตรีผู้นี้ก็คือเจียงเมี่ยวหลัน... มารดาของตน

หนึ่งร้อยสิบหก

แม้ว่าเว่ยหลัวจะจดจำเจียงเมี่ยวหลันได้ แต่นางก็ไม่เคยคิดจะทำความรู้จักอีกฝ่าย ตั้งแต่เล็กเว่ยหลัวเคยเห็นคู่मारดา กับบุตรมากมาย มีทั้งมารดาที่รักบุตรด้วยความเมตตาปราณี บ้างก็เป็นมารดาที่เข้มงวดกวดขัน หรือไม่ก็มารดาที่มองบุตรของตนด้วยท่าทางขุ่นขี้และนิกขุ่นไปในเวลาเดียวกัน...

แต่ไม่ว่าจะเป็นมารดาแบบใด นัยน์ตาของพวกนางก็ฉาย 'ความรัก' ออกมาอย่างชัดเจน ความรักที่ทำให้ใจละลายได้ ไม่ว่าหัวใจดวงนั้นจะกระด้างเพียงใด หากได้รับการปลอบประโลมจากมารดา ได้ออดอ้อนในอ้อมอกมารดา ไม่ว่าจะเกิดเรื่องใดก็ยอมผ่านพ้นไปได้

ครั้งหนึ่งเว่ยหลัวไปหาเหลียงอวี๋หรงที่จวนผิงหย่วนโหว ซูหยินผิงหย่วนโหวกำลังสั่งสอนเหลียงอวี๋ผู้ก่อเรื่องวุ่นวาย นางมีสีหน้าเคร่งขรึม เสียงดังกังวาน ทั้งเหลียงอวี๋หรงและเหลียงอวี๋ต่างตกใจจนไม่กล้าเอ่ยคำใด เหลียงอวี๋คุกเข่าลงเบื้องหน้าซู่หยินผิงหย่วนโหวโดยดี ไม่ปริปากออกมาสักคำ ภายหลังกเว่ยหลัวจึงได้รู้ว่าเพราะความซุกซนของเหลียงอวี๋ทำให้เขาทำแผ่นดินหยกสลักลายดอกโบตั๋นที่ผิงหย่วนโหวมอบให้ซู่หยินแตกหัก

หยกแผ่นนั้นมีความสำคัญมาก เป็นของหมั้นหมายแทนใจระหว่าง

ผิงหยวนโหวกับซูหยิน นางจึงเก็บเอาไว้ในที่ปลอดภัย ปกติแทบไม่ได้หยิบออกมา ทว่าเด็กชายจอมซนอย่างเหลียงอวี่หรือยากู้อากเห็นไปเสียทุกสิ่ง พอคว่ำหยุกแผ่นนั้นได้ก็ทำตกแตกเพราะไม่ทันระวัง

ซูหยินผิงหยวนโหวลงโทษเขาให้คุกเข่าอยู่หน้าศาลบรรพชนและงดอาหารหนึ่งวันหนึ่งคืน เหลียงอวี่ทรงไม่กล้าขอร้องแทนพี่ชาย ดึงมือเว่ยหลัวให้ไปแอบดูเหลียงอวี่ด้วยกัน เหลียงอวี่คุกเข่าจนปวดเมื่อยไปหมด ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือท้องหิวจะแยะ ทั้งที่ซุ่นเคื่องใจไม่น้อย แต่ซูหยินผิงหยวนโหวก็ยังไม่เอ่ยไปนาคเอาตาไปโรยยามที่เหลียงอวี่ทรงลอบส่งอาหารให้เหลียงอวี่ ถึงขนาดสั่งให้สาวใช้คนสนิทนำเบาะรองนั่งไปให้เหลียงอวี่ด้วยเพื่อให้เขาสบายขึ้นอีกนิต จะได้ไม่เจ็บหัวเข่า

เวลานั้นเว่ยหลัววิจฉาเหลียงอวี่เป็นอย่างมากเพราะมีมารดาคอยอบรมสั่งสอน ขณะเดียวกันก็มีมารดาที่คอยมอบความรักให้ มีเพียงนางเท่านั้นที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตามารดาของตนมาก่อน เว่ยหลัวไม่เคยพูดเรื่องนี้กับใคร แม้แต่กับฉางหงก็ไม่เคย

แม้ว่าท่านป้าสี่ฉินเชื่อจะรักและเอ็นดูเว่ยหลัวมาก แต่ถึงอย่างไรความรักนั้นก็ไม่เหมือนกับความรักจากมารดาแท้ๆ ฉินเชื่อสั่งสอนบุตรชายของตนได้ตลอดเวลา พรำบ่นและอบรมพวกเขาได้ แต่กับนาง ฉินเชื่อนั้นมีให้เพียงความรักและสงสารเท่านั้น เว่ยหลัวไม่อยากจะขุดคุ้ยหาเหตุ เพราะยิ่งขุดคุ้ยนางก็ยิ่งแค้นเคืองเจียงเมี่ยวหลันมากกว่าเดิม... เหตุใดอีกฝ่ายถึงตัดใจทิ้งตนกับฉางหงแล้วจากไปแบบไม่หวนกลับมาเช่นนี้ได้

โฉนเรื่องที่มารดาคนอื่นๆ ทำได้ เจียงเมี่ยวหลันกลับไม่เคยทำมาก่อน เว่ยหลัวถึงขนาดเคยคิดด้วยความเกลียดชังว่าเจียงเมี่ยวหลันนั้นได้รับรู้จุดจบของนางกับเว่ยฉางหงในชาติก่อนบ้างหรือไม่ หากรู้แล้วอีกฝ่ายจะมีท่าที่เช่นไร เสียใจหรือไม่ที่ทอดทิ้งพวกนางสองพี่น้อง

เว่ยหลัวปรารถนาให้เจียงเมี่ยวหลันหายไปตลอดกาล และไม่หวนกลับมาอีกเลย

ทว่าเจียงเมี่ยวหลันก็กลับมา... ที่หน้าประตูหอวิหิงในวันเทศกาลไหว้พระจันทร์ เว่ยหลัวจางงได้ในที่ บริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย สตรีผู้หนึ่งเดินเนิบนาบออกมาท่ามกลางกลุ่มคน ลักษณะของนางเหมือนกับสตรีในภาพวาดของเว่ยคุนไม่มีผิดเพี้ยน ผ่านไปหลายปีแม้ว่าโฉมหน้านั้นจะเปลี่ยนแปลงไป ทว่าสง่าราศีประจำตัวกลับยังเหมือนเดิม

เว่ยหลัวหาได้เจตนาจะหลบหน้าไม่ เพียงแต่นางไม่อยากจะเผชิญหน้ากับเจียงเมี่ยวหลันเท่านั้น ไม่อยากยอมรับว่าตนยังมีมารดาอยู่อีกคน

นางมองสกับสายตาดะลิ่งพริ้งเพริดของเว่ยคุน จากนั้นก็ก้าวลงจากบันไดชั้นสอง ก่อนจะหยุดห่างจากอีกฝ่ายสองสามก้าวแล้วคลี้มักทาย “ท่านพ่อ”

“อาหลัว ไฉนเจ้าถึงมาอยู่ที่นี้ได้” เว่ยคุนมองผ่านเจียงเมี่ยวหลันไปทางด้านหลัง จ้าวเจี้ยเองก็เดินตามมาหยุดอยู่ด้านหลังเว่ยหลัว เว่ยคุนปรับสีหน้าจากนั้นก็คารวะเจ้าเจี้ย “คารวะท่านอ๋องจิ้ง ชายหน้าท่านอ๋องเสียแล้ว”

สีหน้าของเจ้าเจี้ยราบเรียบดังเดิม ยามที่อยู่ต่อหน้าผู้อื่นชายหนุ่มจะมีสีหน้าเรียบเฉยเย็นชาอยู่เสมอ “เป็นห่วงเชียวช่างตัดเสื้อมาวัดชุดแต่งงานให้อาหลัว เวลานี้ก็กำลังจะส่งนางกลับจวน”

เว่ยคุนรู้เรื่องนี้มาก่อนจึงเอ่ยเพียง “ท่านอ๋องมีเมตตาอย่างยิ่ง”

เจ้าเจี้ยตอบกลับ “อาหลัวเป็นคู่หมั้นเป็นห่วง เป็นห่วงสมควรทำเรื่องเหล่านี้ ท่านพ่อตามีต้องคิดมาก”

ทันทีที่ท้าวจางนี้ออกจากปาก เจียงเมี่ยวหลันก็หันไปมองเจ้าเจี้ยด้วยความแปลกใจ แม้ว่านางจะมาที่เมืองเซ็งจิงได้หลายวันแล้ว แต่ก็จิตใจที่ละเอียดถึงการรับรู้ข่าวสารจากจวนอิงกั๊วคง เพราะเกรงว่าจะทำให้ตนเองนึกถึงเรื่องปวดใจในอดีต ทั้งยังกลัวว่าหากได้ยินข่าวของลูกๆ ทั้งสอง นางจะคิดถึงและโหยหาพวกเขาขึ้นมา

เวลานี้พอได้ยินเจ้าเจี้ยเรียกเว่ยคุนว่า ‘ท่านพ่อตา’ ถึงได้รู้ว่าเว่ยหลัวนั้นหมั้นหมยแล้ว

เจียงเมี่ยวหลันมองบุรุษเบื้องหน้า รูปลักษณ์งดงามมีสง่าราศี ดวงตา
แวววาวปานดวงดาวกลางฟ้ายามราตรี ทั้งเจิดจ้าและลึกล้ำ ซ้ำยามที่เขายิ้ม
เอ่ยวาจากับเว่ยหลัว ก็แสดงท่าทีปกป้องออกมาอย่างชัดเจน เห็นได้ชัดว่า
ให้ความสำคัญแก่เว่ยหลัวไม่น้อย

สารพัดอารมณ์ต่างถาโถมเข้ามาในใจเจียงเมี่ยวหลัน บอกไม่ถูกว่านาง
รู้สึกเช่นไร

เว่ยหลัวเกลียดบรรยากาศเช่นนั้นัก นางไม่เอ่ยากอยู่ตรงนี้อีกต่อไป
แม้แต่พริบตาเดียว “ท่านพ่อมีธุระต้องคุยต่อ ถ้าเช่นนั้นข้าไม่รบกวนแล้ว ขอตัว
กลับจวนอิงกั้วกงก่อนเจ้าค่ะ” เอ่ยจบนางก็ยกชายกระโปรงห่ม่าเมี่ยนฉวินขึ้น
แล้วก้าวยาวๆ ผละไป

พอเดินมาถึงประตู จากเมื่อครู่ที่อากาศยังโล่งโปร่งกลับมีฝนตกลงมา
ก่อนจะหนักขึ้นเรื่อยๆ เม็ดฝนกระเซ็นใส่หน้าเว่ยหลัว เด็กสาวนี่พ่นน้ำ ก่อน
ถอยหลังกลับหนึ่งก้าว ด้านนอกหอสู่ราฟนตกหนักพร้อมกับมีฟ้าร้องฟ้าผ่า
สายลมเย็นและละอองฝนกระหน่ำใบหน้า ไม่นานบริเวณทางเข้าหอสู่ราก็จิ่งนอง
ไปด้วยสายน้ำ

นางยกแขนเสื้อเช็ดน้ำฝนจากใบหน้า ดวงตาห่อประกายแวววาว เจ้าตัว
ไม่รอจินหลี่ที่ไปหยิบร่มมาจากกรธมา ยกชายกระโปรงแล้วเดินย่ำน้ำฝนออกไป
ไปด้านนอก

จ้าวเจี้ยถอดเสื้อคลุมสีดำทอไหมของคลุมศีรษะเว่ยหลัวเอาไว้ ก่อนจะ
คว้ามือนาง “ฝนตกหนักเช่นนี้ ไฉนถึงต้องรีบร้อนเพียงนั้นด้วย รอให้สาวใช้
ของเจ้านำร่มมาให้ก่อนแล้วค่อยไป เดี่ยวจะเป็นไข้”

ผ่านไปครู่ใหญ่ เว่ยหลัวถึงได้เอ่ยออกมา “ข้าไม่เอ่ยากอยู่รอที่นี่”

จ้าวเจี้ยกุมมือนางเอาไว้ “เป็นหวางไปส่งเจ้าเอง”

เว่ยหลัวกับจ้าวเจี้ยยังไม่ได้แต่งงานกัน ตามหลักแล้วทำเช่นนี้ไม่เหมาะ
ไม่ควรทำไฉน ทว่าคนที่อยู่ที่นี่เวลานี้ยังมีใครมาใส่ใจชนบทรรมเนียม
อีกเล่า

ไม่นานจินหลี่ก็ถือร่มลายดอกฝูหรงกลับมา เว่ยหลัวเดินเข้าไปอยู่ในร่ม จากนั้นก็ผละไปพร้อมกับเสื้อคลุมตัวใหญ่ของจ้าวเจี๋ย

“อาหลัว!” เสียงหนึ่งดังขึ้นเบื้องหลังเว่ยหลัว

เว่ยหลัวหยุดฝีเท้า ทว่าไม่ได้หันกลับมา

เจียงเมี่ยวหลันเดินมาถึงประตูหอสุรา เอามือเท้ากรอบประตูเอาไว้ ก่อนมองเด็กสาวด้วยท่าทางร้อนรน

เว่ยหลัวหันมาเอ่ยกับจินหลี่ “พวกเราไปกันเถิด ตอนออกมาไม่ได้บอกท่านย่า หากยังไม่รีบกลับไปอีก ท่านจะกังวลเอาได้”

จินหลี่พยักหน้า จากนั้นก็ช่วยยกชายกระบองให้เว่ยหลัว “คุณหนูเดินระวังด้วยนะเจ้าคะ”

สายฝนตกพรำสาดกระทบพื้นดิน ไม่นานก็ทำให้ร่องเท้าเปียกชุ่มไปหมด แม้จะยกชายกระบองขึ้นสูงก็เลี่ยงความเปียกไม่เป็นผล

เว่ยหลัวก้าวไปข้างหน้า หูได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบที่ดังขึ้นเบื้องหลัง เด็กสาวยังไม่ทันเดินไปถึง รถม้าของเจียงเมี่ยวหลันก็เข้ามาหยุดขวางไว้เสียก่อน

เจียงเมี่ยวหลันไม่ได้เดินทางร่มมาด้วย ชั่วพริบตานางก็เปียกปอนไปทั้งกาย สภาพในยามนี้ดูกระเซอะกระเซิง หาได้งามสง่าเช่นที่เห็นเมื่อครู่อีกไม่

สายตาของเว่ยหลัวเรียบเฉย นางมองเจียงเมี่ยวหลันนิ่งๆ ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายเดินไล่ตามมาด้วยสาเหตุใด ก่อนถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เมื่อครู่สูหยินเรียกข้าว่าอะไรหรือ”

เจียงเมี่ยวหลันปวดหัวไปทั้งทรงอกเพราะสายตาเย็นชาของนาง ท่ามกลางสายฝนที่พร่างพรอมลงมา เจียงเมี่ยวหลันก้าวเข้าไปหาอีกฝ่าย ก่อนจะมองเห็นใบหน้าของเว่ยหลัวชัดเจน “อาหลัว ข้าคือ...”

เว่ยหลัวหันหน้ามาเอ่ยตัดบทอีกฝ่าย “ข้าไม่ยอมรับ”

มือที่ยื่นออกมาของเจียงเมี่ยวหลันแข็งค้างอยู่กลางอากาศ ทั้งกระสับกระส่ายทั้งเจ็บปวดใจอยู่ในที เวลานี้เจียงเมี่ยวหลันถึงตระหนักได้ว่าเว่ยหลัวรับรู้เรื่องนี้มานานแล้ว เพราะรู้ นางถึงได้เฉยชาเช่นนี้ พยายามกระเซ็นเข้าไปใน

ดวงตาเจียงเมี่ยวหลัน ความลึกลับสนทลั๊กทลายออกมา กลั่นเป็นหยาดน้ำที่
ขอบตา นางถามเว่ยหลัวทั้งน้ำตาที่พรั่งพรู “อาหลัว... เจ้าเกลียดข้าหรือ”

หากมีใช้เพราะฝนตกหนัก คงจะมีผู้คนไม่น้อยที่เห็นเหตุการณ์นี้ แต่
ยามนั้นบนท้องถนนร้างคน แม้จะมีผู้คนผ่านทางมาบ้าง ทว่าต่างก็มาอย่าง
รีบร้อน หาได้มีแก่ใจจะสนใจพวกนางไม่

สีหน้าของเว่ยหลัวไม่เปลี่ยนไปสักนิด “สูญหินจำคนผิดแล้ว ข้าไม่รู้จัก
ท่าน” พุดจบเต็กสาวก็ไม่แม้แต่จะปรายตามองอีกฝ่าย ก้าวขึ้นไปบนรถม้าที่
จอดรออยู่

ทว่าชั่วพริบตาที่เว่ยหลัวก้มตัวลอดผ้าม่านรถม้าเข้าไป เจียงเมี่ยวหลัน
ก็ตะโกนออกมาด้วยเสียงที่ลั่นเครือ

“ข้าคือแม่ของเจ้า!”

เว่ยหลัวหยุดฝีเท้าลงในที่สุด ยึดตัวตรง ก่อนจะหันกลับมามองสตรี
ร่างกายเปี้ยกปอนที่ยืนอยู่นำรถม้า จ้องอีกฝ่ายเนิ่นนาน... นานเสียจนเจียง-
เมี่ยวหลันคิดว่าเวลาหยุดนิ่งลง เว่ยหลัวปรายตามองเจียงเมี่ยวหลันแล้วเอ่ย
เนิบนาบ “ท่านว่าอะไรนะ”

“อาหลัว ข้าคือแม่ของเจ้า” เจียงเมี่ยวหลันเอ่ยซ้ำอย่างสะอึกสะอื้น

เว่ยหลัวได้ยืนชั้ดเต็มสองหู สมองของนางก็พลันแจ่มชัดขึ้นมาด้วย
วาทะที่เอ่ยออกมาจึงเย็นชาขึ้นกว่าเดิม “ท่านแม่ของข้าตายไปนานแล้ว ข้าไม่มี
แม่”

ใบหน้าเจียงเมี่ยวหลันพลันขาวซีดอย่างมาก

“ตอนเด็กๆ ข้าเคยป่วยหนัก เด็กคนอื่นเวลาป่วยใช้ลั้วนมแต่มีแม่คอย
ดูแลข้างกายทั้งลั้ว แต่ข้ามีเพียงสาวใช้กับแม่นมเท่านั้น หรือไม่มีเป็นฉางหง
กับท่านพ่อที่แหวะมาดูแลข้าเสมอ คอยกล่อมให้ข้าดื่มยา” เว่ยหลัวบอกเรื่องนี้
ขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย มองเจียงเมี่ยวหลันพลางเอ่ยออกมาที่ละคำ “นับแต่
นั้นเป็นต้นมา ข้าก็รู้ว่าตนเองมีเพียงท่านพ่อกับน้องชาย ไม่มีท่านแม่”

เจียงเมี่ยวหลันร่างโซเซ เกือบจะล้มพับลงกับพื้น

แล้วเว่ยหลัวก็เข้าไปในรถม้าอย่างไร้เยื่อใย สั่งให้คนขับรถม้าออกเดินทางได้ “กลับจวนอิงกั้วกง”

รถม้าเคลื่อนออกไป จากนั้นก็หายลับไปในม่านฝนอย่างรวดเร็ว
ฟูลิงอวี่นก้าวเข้ามา ถอดเสื้อคลุมของตนคลุมทับให้เจียงเมี่ยวหลันแล้ว โอบไหล่นางเอาไว้ “เอาละๆ สุขภาพของเจ้าไม่ดีนัก ตากฝนเดี๋ยวก็ล้มป่วยอีกพอดี”

เจียงเมี่ยวหลันปวดร้าวในใจสุดจะกลั้น ไม่มีเรื่องใดที่จะทำให้ทุข์
ทรมานและสิ้นหวังไปมากกว่าการที่ถูกบุตรสาวในอุทรเกลียดชังอีกแล้ว น้ำตาไหลรินท่วมหน้า เจ้าตัวเอาแต่เอย่เข้าไปเข้ามา “อาหลัวเกลียดข้า นางเกลียดข้า... แต่ข้าคิดถึงนางกับฉงหงมาก ไม่มีวันไหนที่ข้าไม่คิดถึงพวกนาง”

ฟูลิงอวี่นพาเจียงเมี่ยวหลันกลับไปที่หอสุรา จากนั้นก็ขอผ้าผืนหนึ่งจากลูกจ้างในร้านมาเช็ดน้ำฝนตามศีรษะและใบหน้าให้นางพลาบเอย่ปลอบ “เจ้าต้องให้เวลานางได้คิดบ้าง พวกเจ้าไม่เจอหน้ากันมาหลายปีแล้ว จะรีบร้อนตอนนี้ไม่ได้”

ระหว่างที่ทั้งคู่สนทนากันอยู่นั้น เจียงเมี่ยวหลันเพิ่งสังเกตเห็นว่าทั้งเว่ยคุนและจ้าวเจี้ยยังไม่ได้จากไปไหน

ไม่รู้ว่าลูกค้าในหอสุราออกกันไปหมดตั้งแต่เมื่อใด บัดนี้ภายในโรง
รับรองเหลือเพียงพวกเขาสี่คนเท่านั้น จ้าวเจี้ยนั่งอยู่ตรงโต๊ะตัวหนึ่ง กำลังหม่น
ถั่วซาในมือโดยไม่เอย่คำใด ท่าทางครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

พอเว่ยคุนได้ยินคำพูดระหว่างเจียงเมี่ยวหลันกับฟูลิงอวี่นก็ทำสีหน้า
พิลึกพิลั่นออกมา ทั้งสับสนและปวดร้าว มองจ้องเจียงเมี่ยวหลันแล้วถาม
“ร่างกายเจ้าเป็นอะไร”

เจียงเมี่ยวหลันเช็ดน้ำฝนจากใบหน้า หลบตาลงต่ำ จากนั้นก็ค่อยๆ เอย่
ออกมา “ครั้งนั้นเพราะข้าให้กำเนิดอาหลัวกับฉงหงจึงได้ป่วยเรื้อรัง ซาดินี่ข้า
ไม่อาจให้กำเนิดทายาทได้อีก”

หนึ่งร้อยสิบเจ็ด

เดิมเจียงเมี่ยวหลันหาใช่คนในภาพนี้ไม่ ในเมื่อโชคชะตานำพานาง มาที่นี่แล้ว จึงลืมนึกเรื่องราวในอดีตและตัดสินใจใช้ชีวิตอยู่ที่นี่

เจียงเมี่ยวหลันพบกับเว่ยคุนในคืนวันเทศกาลโคมไฟ เวลานั้นนางกำลัง ยืนทนายปริศนาอยู่ใต้ราวโคม ความสามารถนี้เรียกว่าเป็นจุดแข็งของนางก็ว่าได้ ไม่มีปริศนาใดที่เกินความรอบรู้ของนาง แสงจากโคมไฟเจิดจ้ารอบด้าน สาดเข้าไปบนหน้านาง แม้จะเห็นเพียงซีกหน้า กลับทำให้เว่ยคุนที่เดินผ่านมาพอดี ถึงกับเคลิบเคลิ้ม

ดวงตารูปผลซึ่งระยิบระยับแวววาวดุจดวงดาว ปากนิตมุกท่อน้อย ริมฝีปากดุกกลีบดอกท้อยกสูงชันนิดๆ ประกายแห่งความสดใสสาดออกมา สิ่งที่ทำให้เว่ยคุนแปลกใจมากกว่าเดิมก็คือเสื้อผ้าของนางเก่าซอมซ่อราวกับฉกชิง มาจากผู้อื่น ขนาดไม่พอดีตัว ซ้ำยังมีรอยปะตรงแขนเสื้อ สภาพของเจียงเมี่ยวหลันดูกระเซอะกระเซิงไม่เข้ากับโคมไฟงดงามเจิดจ้าเหล่านี้เลยแม้แต่นิด ทว่าสิ่งเหล่านั้นดูจะไม่ส่งผลใดกับนางเลย หญิงสาวกลับทนายปริศนาโคมไฟได้ ครั้งแล้วครั้งเล่าจนสองมือแทบหอบหิ้วไม่ไหว บัณฑิตรอบๆ ต่างอดเหลือบมองนางไม่ได้

เจียงเมี่ยวหลันเพลิดเพลินใจยิ่งนัก ซึ่งไปที่ปริศนาบนโคมทางซ้ายมือ แล้วทายคำตอบออกมา ก่อนจะหันกลับมาถามเจ้าแก้วร้าน “เฉลยปริศนาข้อนี้ ข้าทายถูกหรือไม่”

เจ้าแก้วทั้งยินดีทั้งเสียดาย สีหน้าเขาเผยให้เห็นอารมณ์อันหลากหลาย “อะ...ถูกต้อง แต่ว่า... ท่านช่วยย้ายไปทายที่ร้านอื่นบ้างได้หรือไม่ ท่านกวาดเอาโคมจากแผงของข้าไปจนเกลี้ยงแล้ว ให้ตายเถิด...”

เจียงเมี่ยวหลันรับโคมรูปกระต่ายมาจากเจ้าแก้วร้าน จากนั้นก็หัวเราะแล้วพยักหน้า ก่อนจะเดินผละไป

เทศกาลโคมไฟเต็มไปด้วยแผงโคมปริศนา ตลอดเส้นทางที่ผ่านมา เจียงเมี่ยวหลันทายปริศนาจนชนะได้โคมมานับสิบลูก จากนั้นก็นำโคมที่ได้มาไปขายให้สาวใช้ที่ติดตามคุณหนูสกุลมั่งคั่งมาเที่ยวงานเพื่อแลกกับเงินประทังชีวิต

เว่ยคุนเดินตามอีกฝ่ายด้วยอาการล่องลอย พอเดินมาถึงปากซอยหนึ่งจู่ๆ เจียงเมี่ยวหลันก็หันขวับมาแล้วจับอีกฝ่ายได้คานั่งคาเขา ชายหนุ่มเอามือถูปลายจมูกพลงตาม

“ข้าเห็นแม่นางทายปริศนาโคมได้เก่งกาจนัก หากจะขอเชิญเจ้าไปนั่งสนทนากันที่หอน้ำชาข้างหน้าจะได้หรือไม่”

เพราะเหตุนี้เอง ทั้งสองคนจึงได้รู้จักกัน

พอเว่ยคุนรู้ว่าเจียงเมี่ยวหลันเป็นบุตรกำพร้าก็ดูแลนางดีขึ้นกว่าเดิม ถึงขนาดปิดบังบิดามารดา ชื่อเรือนหลังหนึ่งให้นางอยู่อาศัย หากมีเวลาว่างเมื่อไร เว่ยคุนก็จะแวะไปเยี่ยมนาง ตอนนั้นเองที่เขาพบว่าเจียงเมี่ยวหลันที่ไม่ได้อยู่ในสภาพมอซอและเสื้อผ้ากระดากระต่างนั้นเป็นสตรีที่มีรูปโฉมงดงามน่ามอง ในคืนเทศกาลโคมไฟ ใบหน้าของนางมอมแมมนัก เขายังคิดว่าสตรีผู้นั้นงดงามเพียงแค่ว่าดวงตาเท่านั้น คิดไม่ถึงเลยว่านางจะงดงามเกลี้ยงเกลาราวกับผลึกแก้ว

เจียงเมี่ยวหลันมักจะมีความคิดแปลกประหลาดพิลึกพิลั่นอยู่เสมอ

เป็นต้นว่า เล่นไฟ การใช้กลีบดอกไม้ทำน้ำอบน้ำปรุง สุราจากผู่เถาที่นางเป็นผู้หมักเอง... น้ำเสียงของเจียงเมี่ยวหลันนั้นไพเราะนัก เว่ยคุนไม่เคยรู้จักเพลงที่นางร้องมาก่อน ท่วงทำนองโดดเด่นชวนให้เคลิบเคลิ้มหลงใหล สำหรับเว่ยคุนแล้ว เจียงเมี่ยวหลันเปรียบดังของล้ำค่าที่เปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์

หลังจากรู้จักกันมาหนึ่งปี เว่ยคุนก็ทึ่งใจไม่อยู่สารภาพกับคนในสกุลบอกอิงกั้วกงกับไท่ฟู่เหรินว่าต้องการแต่งงานกับสตรีไร้ห้วนนอนปลายเท้าคนหนึ่ง

เหตุการณ์หลังจากนั้นก็เป็นที่ทุกคนทราบกันดี อิงกั้วกงกับซูฮยินไม่เห็นด้วย เว่ยคุนคุกเข่าวิงวอนบิดามารดาอยู่ที่หน้าประตูถึงสามวันสามคืน จนกระทั่งสุดท้ายทั้งคู่ก็จ่ายอมพยับหน้าตกลง

หลังจากที่เจียงเมี่ยวหลันแต่งเข้าสกุลเว่ย นางไม่ได้รับการต้อนรับจากไท่ฟู่เหรินหลังซื้อเท่าใดนัก แต่เพราะเห็นแก่หน้าเว่ยคุน หลังซื้อจึงไม่ทำให้นางลำบากใจเกินไป เพียงแต่ทุกเช้าที่เจียงเมี่ยวหลันเะมาคารวะ หลังซื้อก็แทบจะไม่สนทนากับนางเลย

เจียงเมี่ยวหลันแต่งเข้าจวนมาได้สามเดือนก็ตั้งครมร์ เว่ยคุนดีอกดีใจยิ่งนัก เขายังเฝ้าเฝ้าเอาอกเอาใจนางมากกว่าเดิม

สามเดือนแรกทุกอย่างผ่านไปโดยราบรื่น สองสามีภรรยารักใคร่ปรองดอง อยู่เคียงข้างกันไม่ห่างกาย ใครได้พบเห็นต่างก็พากันอิจฉาในความรัก

เพียงแต่ว่าสุดท้ายแล้ว... หลังซื้อก็ยังไม่ชอบใจบุตรสะใ้คนนี้อยู่ดี จึงคิดจะหาหญิงสาวสักคนมาปรนนิบัติดูแลเว่ยคุนในขณะที่เจียงเมี่ยวหลันตั้งครมร์อยู่ และสตรีผู้นั้นก็คือตู้เยว่อิงจากจวนจงอี้ป้อ

แม้ว่าตู้เยว่อิงจะเป็นญาติห่างๆ ของจวนจงอี้ป้อ ทว่าชาติกำเนิดของนางใช้จะดีนัก บิดาของนางเป็นเพียงบุตรอนู หากจะให้นางแต่งเป็นอนุของเว่ยคุนก็ไม่เห็นว่าเสียเกียรติแต่อย่างใด

หลังซื้อเคยหยิ่งเชิงความเห็นของตู้เยว่อิง นางก็ก้มหน้าด้วยใบหน้า

แดงระเรื่อเป็นการยอมรับโดยปริยาย

ทว่าตอนที่ไท่ฟูเหรินเอ่ยเรื่องนี้กับเว่ยคุน บุตรชายของนางกลับไม่ตอบตกลง เรื่องนี้จึงต้องยุติลงแต่เพียงเท่านี้

เก้าเดือนให้หลังเจียงเมี่ยวหลันก็ให้กำเนิดแฝดชายหญิง ทารกทั้งสองสุขภาพแข็งแรง แต่เพราะเสียเลือดมากหลังคลอดทำให้นางเกือบไม่รอด เวลานั้นก็เป็นช่วงเดียวกับที่เว่ยคุนสอบจิ้นชื่อพอดิ เขามาเยี่ยมนางเพียงชั่วครู่ก็ต้องเดินทางไปสอบเข้ารับราชการเสียก่อน

ปรากฏว่าเว่ยคุนเกิดความพะวงจนไม่มีสมาธิ หลังจากที่ได้ประกาศผลสอบออกมา ก็พบว่าเขาสอบจิ้นชื่อไม่ติด แม้แต่ลำดับที่ต่ำกว่าก็ยังไม่มียชื่อเขา

ช่วงนั้นสภาพจิตใจของเว่ยคุนต่ำดิ่งลงสุดกู่ ยิ่งพอได้ยินว่าเจียงเมี่ยวหลันร่างกายอ่อนแอ เขาก็ไม่อยากจะให้นางต้องพบหน้าตนในสภาวะอารมณ์เช่นนั้น จึงเลือกที่จะพักอยู่ที่ห้องหนังสือแทน เวลาที่เว่ยคุนไปเยี่ยมเจียงเมี่ยวหลันภาพที่เห็นเป็นประจำก็คือใบหน้าที่กำลังหลับไหลของอีกฝ่าย หรือต่อให้นางไม่หลับ เจียงเมี่ยวหลันก็ไม่มีแก้มใจจะสนทนากับเขา ทุ่มความสนใจทั้งหมดไปที่บุตรทั้งสองที่เพิ่งลืมตาดูโลก

กองรบกับสหายนิกคนหนึ่งของเว่ยคุนเสียชีวิตลงกะทันหัน สำหรับเขาแล้วถือเป็นเรื่องสะเทือนจิตใจอย่างใหญ่หลวง ชายหนุ่มจึงเริ่มดื่มสุราเพื่อคลายทุกข์ มักจะแวะไปที่ศาลาหูซินหลังจวนเพื่อปลดปล่อยความเศร้าหมองเพียงลำพัง

ตู้เยว่อิงที่ติดตามฮูหยินจงอี่ป้อมางานเลี้ยง ณ จวนอิงกั๋ววง ก็ได้พบกับเว่ยคุนที่อยู่ในอาการท้อแท้สิ้นหวัง ในเวลานั้นนับว่าตู้เยว่อิงฉลาดไม่น้อย นางรู้ว่าจะต้องฉวยโอกาสนี้เพื่อใกล้ชิดเว่ยคุน ชายหนุ่มกำลังหดหู่ นางก็จะอยู่ข้างกายเขา ชื่นชมและให้กำลังใจเขา ปลอบประโลมเขา เว่ยคุนซาบซึ้งน้ำใจตู้เยว่อิงยิ่งนัก ทว่าก็ยังรักษาระยะห่างกับอีกฝ่ายและไม่ได้ทำสิ่งใดนอกกรอบนอกทาง

ตู้เยว่อิงเข้ามาอยู่ในจวนอิงกั๋ววงเกือบหนึ่งเดือนในสถานะผู้ดูแลปรนนิบัติไท่ฟูเหริน เวลานั้นเป็นช่วงที่เจียงเมี่ยวหลันพักผ่อนร่างกาย แต่

ไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นได้ขึ้น สุขภาพของนางกลับแยลงเรื่อยๆ สุดท้ายแม่แต่จะลุกจากเตียงก็ยังไม่ไหว

เว่ยคุณเจียดเวลามาอยู่เป็นเพื่อนนางวันละหนึ่งชั่วโมง เจียงเมี่ยวหลันรู้ว่าเขาน่าอยู่กับการเตรียมสอบเข้ารับราชการครั้งต่อไป เพราะเหตุนี้นางจึงไม่รังเกียจเขาไว้ ผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงก็บอกให้เขากลับไปเสีย

จนกระทั่งมีอยู่ครั้งหนึ่ง เว่ยคุณพาเจียงเมี่ยวหลันที่แข็งแรงขึ้นเล็กน้อยออกไปเดินผ่อนคลายในสวน ทั้งคู่พบกับตู้เยวอิ่งริมทะเลสาบ ตู้เยวอิ่งไม่ทันระวังสะดุดก้อนหินเข้า ก่อนร่างกายจะเซวูบไปด้านหลัง เว่ยคุณผลจากมือเจียงเมี่ยวหลันเข้าไปประคองตู้เยวอิ่งโดยไม่ทันคิดอะไร ครานี้เจียงเมี่ยวหลันถึงได้มีโอกาสพบหน้าตู้เยวอิ่งเป็นครั้งแรก

ยามที่เราสนใจใครสักคนขึ้นมา เราจะเห็นร่องรอยของอีกฝ่ายปรากฏขึ้นในชีวิตตนเองแทบจะทุกที

เหมือนที่กุ้ยเซียง... สาวใช้ของเจียงเมี่ยวหลันเคยรายงานให้ฟัง ตู้เยวอิ่งมักจะเข้าไปที่ห้องหนังสือของเว่ยคุณอยู่เป็นประจำ ยกน้ำชาหรือของว่างไปให้เขา บางครั้งก็ขอให้เว่ยคุณช่วยแนะนำลายอักษรที่นางเขียน เรื่องพวกนี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ไท่ฟูเหรินยอมรับเป็นนัยๆ แล้วทั้งสิ้น เดิมไท่ฟูเหรินก็ดูแลคนในชาติกำเนิดของเจียงเมี่ยวหลันมากอยู่แล้ว จึงคิดจะหาสตรีสักคนที่ช่วยเกื้อหนุนบุตรชายนางได้ สถานะของจวนจงอ้อก็เป็นทางเลือกที่ไม่แยเท่าไรนัก

หลังจากรับรู้เรื่องนี้ เจียงเมี่ยวหลันก็หน้าซีดเผือด เรียกเว่ยคุณมาซักความถามว่าเป็นจริงหรือไม่

เว่ยคุณส่ายหน้าปฏิเสธ กุมมือนางเอาไว้แล้วเอ่ยคำสัญญาออกมาอย่างหนักแน่น “หลันแอ๋วร์ ชาตินี้ข้าต้องการเจ้าแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น”

เจียงเมี่ยวหลันเลือกที่จะเชื่อเขา... เชื่อจนกระทั่งครั้งหนึ่งเว่ยคุณเดินออกจากห้องของนางไปแล้วหยุดอยู่ที่ระเบียงเรือนเพื่อสนทนากับตู้เยวอิ่ง

“เจ้ามาได้ยังไงกัน ร่างกายเจ้าอ่อนแอหนัก วันก่อนเป็นไข้มิใช่หรือ หลันแอ๋วร์ป่วยหนักอยู่ในห้อง เกรงว่าเจ้าจะพลอยติดไข้ไปด้วย กลับไปก่อน

เกิด”

เจียงเมี่ยวหลันข้มคิ้วตึงแน่น ไม่อาจบรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในใจได้ นางคิดมาตลอดว่าตนเองมีสถานะพิเศษกว่าใครในใจเว่ยคุน ที่แท้มิได้เป็นเช่นนั้น เขาอ่อนโยน อุดทนและใจกว้างกับทุกคน ก็เหมือนที่เขาปฏิบัติกับตู้เยว่อิงในเวลา

นางเชื่อจนกระทั่งวันหนึ่งตู้เยว่อิงมาที่ห้องของนาง จากนั้นก็ยกมือขึ้นทาบไปที่ท้องแล้วเอ่ยอย่างชัดเจน “ท่านพี่ ข้าตั้งครรภ์ลูกของคุณชายห้า”

ราวกับบอสหนีบาตซัดเปรี้ยงลงมา!

เจียงเมี่ยวหลันหลับตาลง ดูภายนอกเหมือนสงบนิ่ง ทว่าในใจนั้นราวกับถูกมีดกรีดเฉือน นางไม่เชื่อคำพูดของตู้เยว่อิง อยากถามเรื่องนี้กับเว่ยคุนให้รู้เรื่อง แต่คืนนั้นเว่ยคุนไม่กลับจวน เจียงเมี่ยวหลันจึงสั่งให้ก๊วยเซียงไปสืบข่าว แล้วก็ทราบข่าวว่าเว่ยคุนออกไปร่วมงานเลี้ยงพร้อมสหยา

วันรุ่งขึ้นเจียงเมี่ยวหลันก็ป่วยหนัก คนจากเรือนใหญ่และเรือนสองแฉะมาเยี่ยมเยียนนาง ในตอนนั้นคุณชายสามเว่ยซางยังไม่ได้แต่งงาน เว่ยซางนั้นหมายปองหญิงใด คนในจวนอิงกั้วกต่างก็รู้อยู่แก่ใจดี ฮูหยินห่างดงามดุจบุปผา นามองดั่งดวงจันทร์ ไม่เพียงแต่คุณชายห้าที่หลงรักนาง แม้แต่คุณชายสามก็ถูกใจนางทันทีตั้งแต่แรกพบ น่าเสียดายที่คุณชายห้ากับฮูหยินห้าจิตใจตรงกัน จึงไม่มีที่ว่างให้คุณชายสามแทรกเข้ามาได้เลย

เว่ยซางเห็นสภาพของเจียงเมี่ยวหลันก็ฉวยโอกาสที่ทุกคนผล่ไปหมดแล้วเดินมาหยุดอยู่ข้างเตียงนาง จากนั้นก็ถามขึ้นด้วยดวงตาแดงก่ำ “โฉนเจ้าถึงได้ผ่ายผอมเช่นนี้ หรือว่ามีใครข่มเหงรังแกเจ้า”

เจียงเมี่ยวหลันหันกลับมาเอ่ยด้วยน้ำเสียงไร้เรี่ยวแรง “ขอบคุณพี่สามที่เป็นห่วง ข้าสบายดีเจ้าค่ะ”

เว่ยซางมองนาง ทว่าไม่เอ่ยคำใด ผ่านไปครู่ใหญ่เจียงเมี่ยวหลันจึงได้เอ่ยปากถามอีกฝ่าย

“เมื่อวาน... มีใครเชิญท่านหมอมามาที่จวนหรือ”

นางอยากถามเรื่องใด เว่ยซางย่อมนั่งดีใจ จึงนึกถึงแผนการที่ผู้เขยอึ้งร่วมมือกับคู่หมั้นของเขา

เพื่อกำจัดศัตรูให้พ้นทาง สตรีนางหนึ่งสามารถทำได้ทุกสิ่ง ไม่รู้ว่าชายหนุ่มคิดเช่นไร เขาไม่ตอบคำถามนาง แต่เลือกที่จะเอ่ยออกไป “ผู้ซื้อตั้งครรรภ์แล้ว เด็กเป็นลูกของน้องห้า”

สุดท้ายเจียงเมี่ยวหลันก็ไร้เรี่ยวแรงจะยืนหยัดได้อีกต่อไป รวากับร่างถูกสูบพลังออกไปจนหมด สมองว่างเปล่า ไร้ความคิดใดๆ นางนั่งอยู่ที่หัวเตียงแล้วหลับตาลง ตลอดระยะเวลาสองเดือนที่ผ่านมานี้ได้พรากกำลังทั้งหมดของนางไป นางรู้สึกว่ตนเองถึงคราวอัปจนหนทาง เหลือเพียงซากร่างที่เหี่ยวแห้งเท่านั้น หากมิใช่เพราะบุตรทั้งสอง นางก็คงฟื้นขึ้นมาไม่ได้ถึงปานนี้

ตอนที่เว่ยคุนเดินเข้าห้องมา เขาเห็นภาพเจียงเมี่ยวหลันที่ร่ำไห้หน้าตานองหน้า ขณะที่เว่ยซางนั่งอยู่ข้างเตียงกำลังซับน้ำตาให้อีกฝ่ายอยู่

เว่ยคุนมีแวตาทะมึน ก้าวเข้ามาแล้วลงไม้ลงมือกับเว่ยซาง พี่น้องที่เคยมีสายสัมพันธ์อันแนบแน่นในวันวานกลับกลายเป็นปฏิปักษ์ต่อกันเพราะสตรีเพียงคนเดียว

นี่อาจจะเป็นปางเส้นสุดท้ายที่พาดลงบนหลังลา... ด้วยความเดือดดาลเว่ยคุนจึงมีปากเสียงกับเจียงเมี่ยวหลันอย่างรุนแรง เอ่ยวาจาไม่น่าฟังออกมา

หลังจากเกิดเรื่องแล้ว เจ้าตัวยังลืมนำตัวขี้ข้ามาได้เอ่ยอะไรออกไป จำได้เพียงว่าใบหน้าของเจียงเมี่ยวหลันซีดขาวราวกับกระดาษ นัยน์ตาไร้ความชุ่มชื้นทว่ากลับฉายแววสิ้นหวังออกมาแทนที่

หลังจากนั้นเว่ยคุนก็ไม่ได้พบหน้าเจียงเมี่ยวหลันอีกต่อไป...

นางจากไปโดยไม่หวนกลับ นางกับสาวใช้ก็เสียดายจากไปในคืนวันหนึ่ง ถ้ามิใช่เพราะกลิ่นไอสดที่หลงเหลืออยู่ภายในห้อง เว่ยคุนก็คงคิดว่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้นนั้นเป็นเพียงแค่ความฝัน ไม่มีเจียงเมี่ยวหลัน ไม่มีบุตรทั้งสอง...

‘ลูก!’

จู่ๆ เว่ยคุนก็นึกอะไรขึ้นได้ รีบวิ่งไปที่ห้องพักข้างๆ ทันที ชายหนุ่มมอง ทารกสองคนที่อยู่ในผ้าห่อตัว ทั้งคู่ใบหน้าเหมือนกัน คนหนึ่งตื่น คนหนึ่งหลับสนิท ดวงตาแวบวาวของเว่ยหลิวจ้องมองเขา กำปั้นเหล็กฯ ขาวนวลกำเข้าหากัน ทำทางไร้เคียงสาด้วยไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พอเห็นหน้าเขาก็ยังฉีกยิ้มให้ด้วยซ้ำไป

เว่ยคุนคุกเข่าลงข้างเปลไกว ร่ำไห้ออกมาด้วยความปวดร้าวอย่างสุด จะกลั้น เขาไม่รู้เหตุผลที่เจียงเมี่ยวหลันจากไป และก็ไม่ว่าเรื่องราวที่แท้จริงคืออะไร เว่ยคุนไม่ได้ล่วงเกินตู้เยว่อิ่ง แต่มีวันหนึ่งที่เขาดื่มจนเมามาแล้ว เข้าใจผิดคิดว่าตู้เยว่อิ่งเป็นเจียงเมี่ยวหลัน จึงโอบกอดนางและเอ่ยวาจาหวาน หู ทว่าเรื่องตั้งกรรม์นั้นเหลวไหลสิ้นดี หรือถึงต่อให้เขาล่วงเกินนางจริง แต่ตู้เยว่อิ่งก็ไม่มีทางตั้งกรรม์ได้เร็วถึงเพียงนี้แน่ เพียงแต่เจียงเมี่ยวหลันคิดไปเองว่าพวกเขาลักลอบมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว ถึงได้เชื่อคำพูดของตู้เยว่อิ่งง่าย ๆ

เดิมทีจุดมุ่งหมายของผู้ซื้อกับหลิวชื้อนนั้นก็เพื่อบีบให้เจียงเมี่ยวหลันจบชีวิตตนเองลงเสีย เวลานั้นแม้ว่าเจียงเมี่ยวหลันจะจากไป แต่ผู้หญิงตัวคนเดียว จะไปได้ใดได้ หากไม่ตายตกก็ไม่พ้นตกอับไปอยู่ในหอนางโลม เท่านั้นที่เรียกว่า บรรลุผลแล้วมิใช่หรือไร

เว่ยคุนหาได้รู้สายสนกลไของเรื่องนี้เลยแม้แต่นิด ตอนที่เขากลับมาจากข้างนอกและหวังจะอธิบายเรื่องทั้งหมดให้เจียงเมี่ยวหลันเข้าใจ กลับเห็น ทำทางสนิทสนมระหว่างนางกับเว่ยซาง ยิ่งพอนึกถึงความรู้สึกของเว่ยซางที่มีต่อเจียงเมี่ยวหลัน ความอิจฉาริษยา กระสับกระส่าย และโกรธซึ่งก็ถ้าถมขึ้นมา จนกระทั่งกลายเป็นความผิดพลาดไป

เว่ยคุนเคยล่วงเกินตู้เยว่อิ่งนั้นเป็นเรื่องจริง ทว่าพวกเขาหาได้สานสัมพันธ์กันถึงขั้นสุดท้ายไม่ แต่ถึงอย่างไรก็ทำให้กุลสตรีคนหนึ่งต้องมีมลทินติดกาย และเนื่องจากตามหาตัวเจียงเมี่ยวหลันไม่พบ เว่ยคุนจึงต้องกลับมาเมืองเซิงจิงอย่างสิ้นหวัง หลังจากนั้นก็ต้องแต่งตู้ชื้อเข้าจวน

ต่อให้จิตใจตรงกันเพียงใด แต่ถ้าไร้วาสนาก็ไม่มีประโยชน์

เพราะเหตุนี้เองจวนอิงกั้วกงจึงต้องบอกกับคนนอกว่าเจียงเมี่ยวหลันจากโลกนี้ไปเพราะอาการป่วย หากใครรู้ว่านางทิ้งเว่ยคุนไป แบบนั้นย่อมสร้าง ความอับอายให้คนในสกุล

หลังจากที่เจียงเมี่ยวหลันหนีออกมาจากจวนอิงกั้วกง เดิมนางคิดว่าตัวเองคงจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน ใครเล่าจะนึกว่านางกลับได้พบฟูลิงอวีน

ฟูลิงอวีนเป็นหมอ ฝีมือการรักษาของเขาเรียกได้ว่าชั้นปรมาจารย์ เขาเป็นผู้ช่วยชีวิตนางเอาไว้

เพียงแต่เมื่อครั้งที่อยู่ในจวนอิงกั้วกงนางล้มป่วยอย่างหนัก เนื่องจาก เรือร้างมานานจึงทำให้นางไม่อาจมีบุตรได้อีก

เจียงเมี่ยวหลันออกจากจวนไปหลายปี นางรู้อยู่แล้วว่าทั้งเว่ยหลัวและ ฉางหงคงจะจำนางไม่ได้ นางเองก็เตรียมใจเอาไว้แล้ว ทว่าวันนี้พอได้พบหน้ากัน นางกลับควบคุมอารมณ์ความรู้สึกไม่อยู่ ถึงต่อให้เว่ยหลัวจำนางไม่ได้ แต่นางก็อยากบอกอีกฝ่ายว่านางคือมารดาของพวกเขา

เจียงเมี่ยวหลันมองหน้าเว่ยคุน “...ได้ยืนยันว่าท่านแต่งงานกับตั๋วยเว่ออิง พวกท่านใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขหรือไม่เล่า”

เว่ยคุนยกมือขึ้นปิดหน้า เขาพูดอะไรไม่ออก ไม่มีใครมองเห็นสีหน้าเขา ที่เห็นก็เพียงร่างที่กำลังสั่นเทาและเสียงที่เปล่งออกมาด้วยความเจ็บปวด รวดราว

หนึ่งร้อยสิบแปด

เว่ยหลัวกลับจวนมาได้ไม่นานก็ได้รับแบบรองเท้าที่จ้าวเจี๋ยเป็นผู้ส่งมา สาวใช้ที่นำของมาส่งเป็นบ่าวรับใช้ของทางตำหนักอ่องจิ้งที่จวนอิงกั๋วกงเพิ่งรับเข้ามาใหม่ อายุราวสิบสองสิบสาม หน้าตาหมดจด สวมชุดทรูจวินสีเหลืองไบหน้าแต่มีรอยยิ้มนำมอง

“บ่าวชื่อเยว่หลี จากนั้นไปหากคุณหนูสี่มีเรื่องใดจะสั่งความก็บอกบ่าวได้เลยเจ้าคะ”

เว่ยหลัวคิดไม่ถึงว่าจ้าวเจี๋ยจะอาจหาญถึงเพียงนี้ ขนาดส่งคนของตนเข้ามาอยู่ในจวนอิงกั๋วกง พุดกันตรงๆ ก็คือ เยว่หลีผู้นี้เป็นบ่าวส่งสารระหว่างเขากับนางนั่นเอง ไม่มีเรื่องใดที่จะเล็ดลอดหูตาของเยว่หลีไปได้ เขาช่างกล้าแท้ๆ! ไม่กลัวว่าจะถูกคนของจวนอิงกั๋วกงจับได้หรือไรกัน

โชคดีที่มีเพียงแค่อเงินหลวักับไปหล่นเท่านั้นที่เคยพบหน้าเยว่หลีมาก่อนคนอื่นๆ ในจวนไม่มีใครรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนของจ้าวเจี๋ย เว่ยหลัวจึงมองแบบรองเท้าบนโต๊ะลงรักประดับมุก สีหน้านางยังสงบนิ่งดังเดิม

“ข้ารู้แล้ว เจ้าออกไปก่อน” ทว่าในใจลึกๆ เด็กสาวอยากคว้าเข็มไปทิ่มหน้าจ้าวเจี๋ยเสียเหลือเกิน ชายผู้นี้ได้คืบจะเอาศอกแท้ๆ...

หลังจากเยว่หลิวจะไป ไปหลันก็รีบปิดประตูห้อง จากนั้นก็เดินกลับมาหาเยว่หลิวแล้วเอ่ย “คุณหนู โฉนท่านอ่องจิ้งถึง... สาวใช้ผู้นั้น...”

จินหลิวฉลาดเฉลียวกว่ามาก นางตัดบทไปหลันแล้วเอ่ย “สาวใช้ผู้นั้นดูไม่ธรรมดา คงจะระมัดระวังตัวอยู่”

เว่ยหลิวถลึงตาใส่แบบรองเท้าราวกับว่ามั่นคงคือใบหน้าของจ้าวเจี๋ย บอกกับจินหลิวและไปหลัน “ข้ารับประกันว่าจะเย็บรองเท้าให้เขาคนหนึ่ง เก็บของพวกนี้ไว้ เรื่องในวันนี้ห้ามแพร่งพรายออกไปเด็ดขาด”

จินหลิวกับไปหลันล้วนแต่รู้จักเล่ห์เหลี่ยมเป็นอย่างดี ไม่มีทางพูดพล่อยๆ กับใครเป็นแน่ อีกอย่าง... เว่ยหลิวกับจ้าวเจี๋ยก็หมั่นหมายกันแล้ว จะเย็บรองเท้าให้คู่หมั้นสักคู่ก็หาใช่เรื่องแปลกไม่ ถึงต่อให้ผู้อื่นรู้ก็ไม่ผิดอะไร หากจะกินเลยไปบ้างก็ตรงที่จ้าวเจี๋ยส่งคนของตนมาแฝงตัวอยู่ในจวนนี่ก็วกงกที่เท่านี้เอง

ด้วยเหตุนี้เว่ยหลิวถึงไม่พอใจเท่าใดนัก หากเด็กสาวรู้ว่าจ้าวเจี๋ยเคยสั่งให้หยางฮ่าวจับตามองนางทุกฝีก้าวแล้วละก็ มีหวังเจ้าตัวได้ทะเลาะกับจ้าวเจี๋ยใหญ่โตอย่างแน่นอน

ฝนด้านนอกยังคงโปรยปรายลงมาอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่หนักเท่าตอนที่นางเพิ่งกลับมา ละอองฝนสาดกระหนาบหน้าต่างจนเกิดเป็นไอน้ำเกาะ หยาดฝนที่กระเซ็นลงมานหลังมือให้ความรู้สึกเย็นเยียบ บริเวณลานเรือนเต็มไปด้วยน้ำเจิ่งนอง เงาไม้สะท้อนลงบนแอ่งน้ำให้ความรู้สึกราวกับภาพมายา

ยังไม่มีเสียงความเคลื่อนไหวจากห้องรับรอง ดูท่าว่าเว่ยคุนจะยังไม่กลับมา ไม่เช่นนั้นต้องมีบ่าวรับใช้กางร่มออกไปรอรับแล้ว

“เมื่อครู่ตอนที่กลับมาจากข้างนอก คุณหนูต้องฝนมา ถ้าอย่างไรเสียก็อาบน้ำอุ่นไล่ความเย็นก่อนเถิดเจ้าคะ ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้จะเป็นไข้เอาได้” จินหลิวเดินไปปิดหน้าต่างพลางบ่นออกมา

เว่ยหลิวดื่มชาชิงผสมพุทราแดงจนหมดถ้วยแล้วก็พยักหน้ารับ ในถ้ำน้ำอาบผสมด้วยน้ำอบดอกกุยฮั่วที่หานซื้อเป็นผู้ปรุงขึ้นมา กลิ่น

หอมอ่อนๆ ลอยฟุ้ง หลังจากชำระล้างกายแล้ว เรือนกายของเว่ยหลั้วก็หอมกลิ่นดอกกุ้ยฮัว นางสวมชุดคลุมตัวยาวลายวงผู่เถา ผมยาวดำขลับสยายปรกแผ่นหลัง เจ้าตัวนั่งลงบนตั่งริมหน้าต่างทางทิศใต้แล้วถามสาวใช้

“ท่านพ่อกลับมาแล้วหรือ”

จินหลวี่เดินมารวมผมให้นาง จากนั้นก็ใช้ทวิสาธน์ให้ “นายท่านกลับมาแล้วเจ้าค่ะ”

ตอนที่เว่ยคุนกลับมา สีหน้าเขาย่ำแย่เป็นอย่างยิ่ง ทะมึนเสียยิ่งกว่าห้องฟ้าภายนอก บ่าวไพร่ในเรือนชงหยวนไม่เคยเห็นเขาในลักษณะนี้มาก่อน ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเดือดดาลด้วยเหตุอันใด พวกเขาต่างพากันนอกสันขวัญแขวนไม่กล้าขยับตัวกันแม้แต่น้อย

จินหลวี่ปรายตามองเว่ยหลั้ว อดถามขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้ “คุณหนู หญิงที่เราพบที่หอสุราเมื่อครู่...” จินหลวี่ได้ยืมบทสนทนาระหว่างเว่ยหลั้วกับเจียงเมี่ยวหลันชัดเจน คำพูดที่ว่า ‘อาหลั้ว ข้าคือแม่ของเจ้า’ นั้นทำให้นางกับไปหั่นตกใจไม่น้อย แต่พอเห็นท่าทางไม่อยากพูดถึงของเว่ยหลั้ว ทั้งคู่จึงไม่กล้าถามให้มากความ ได้แต่คาดคะเนไปต่างๆ นานา

เวลานี้สีหน้าของเว่ยหลั้วดูอ่อนคลายลง จินหลวี่ถึงได้กล้าเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นอีกครั้ง

เว่ยหลั้วนั่งกอดเข้าสองข้างพลางซบคางลงมา สายตาจับจ้องไปนอกหน้าต่างที่สาวใช้เปิดออกอีกครั้ง จากนั้นก็เอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ “อย่าถามให้มากความ ทำเรื่องที่ไม่ควรทำเสีย”

จินหลวี่รู้กาลเทศะดีพอจึงรีบตอบ “บ่าวปากมากไปเองเจ้าค่ะ”

ไม่นานก็มีเสียงความเคลื่อนไหวดังมาจากห้องโถง เว่ยคุนเชิญคุณชายสามเว่ยซางมาที่เรือน ไม่รู้ว่าทั้งสองคนสนทนาเรื่องใดกัน แต่เสียงพูดคุยนั้นดังขึ้นทุกที ดูเหมือนจะเป็นเสียงทวาดด้วยความเดือดดาลของเว่ยคุน

พอผมแห้งเว่ยหลั้วก็ก้าวลงจากตั่งหลังอัน สวมรองเท้าปักมุกลาย

ดอกไม้แล้วเดินออกไปด้านนอก จากนั้นก็หยุดอยู่หน้าประตูห้องโถง ก่อนจะ
ได้ยินเสียงเว่ยคุณดังออกมา

“เหตุใดท่านถึงพูดเรื่องเหล่านั้นกับนาง! ไฉนถึงต้องโกหกนาง!”

บ่าวรับใช้ด้านนอกพากันก้มหน้าลงต่ำ ท่อไหลจนตัวลึบ ไม่กล้าแม้แต่
จะหายใจแรง

เว่ยหลัวเอนกายฟังประจัญลุลายบุปผา หลุบตาลงเล็กน้อย ขนตาเป็น
แพรวากับพัดคล้ายต่ำลง สาดเงาสะท้อนลงบนใบหน้าเกลี้ยงเกลาดูแผ่นหยก
ขาว ครั้นเงยหน้าขึ้นอีกครั้งนางก็เห็นเว่ยฉางหงในชุดจีนเผ่าสีน้ำเงินลายหลังจื่อ
เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าแล้วถาม

“ท่านพอทะเลาะกับใครกัน ไฉนถึงได้เดือดดาลเพียงนี้” คาดว่าฉางหง
คงจะได้ยินอะไรมาบ้าง ถึงได้ขอตัวกับท่านอาจารย์เสวียเวะมาที่นี้ก่อนเลิก
เรียน

เว่ยหลัวเหลือบตาขึ้นแล้วเอ่ยเนิบนาบ “ท่านพ่อกำลังสนทนากับท่านลุง
สาม” จากนั้นก็เอียงคอมองฉางหงพลางกะพริบตา “คนที่ทำให้ท่านพ่อโมโหได้
ขนาดนี้ เจ้าคิดว่ายังมีใครอีกเล่า”

เว่ยฉางหงนิ้วหน้า ดูเหมือนจะจับค้ำกลางอะไรบางอย่างได้จากน้ำเสียง
ของเว่ยหลัว

เว่ยคุณคว่ำกริซางข้างสลักทองเล่มหนึ่งขึ้นมา จากนั้นก็พินลงไปที่มีม
หนึ่งของเซียวโถวอันลกรักลายดอกบัวแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด “นับแต่นี้
ไป ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องระหว่างเราถือว่าขาดกันเหมือนกับเฒ่าตัวนี้!”

ไม่นานเว่ยซางก็เดินออกมาจากห้องรับรองด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ดู
เหมือนจะสงบนิ่ง ทว่าเจ้าตัวกลับกัดฟันกรอดชนิดแทบจะหลังเลือดออกมาได้

เว่ยหลัวกับเว่ยฉางหงมองภาพตรงหน้าเงิบๆ ไม่รู้ว่าควรจะไป
เกลี้ยกล่อมหรือคอยสังเกตสถานการณ์อยู่ห่างๆ ดี

ความโกรธซึ่งของเว่ยคุณยังไม่บรรเทาเบาบางลง เขาสั่งให้คนไปพาตัว
จากเรือนอื่นซึ่งหยวนมาพบเขาที่ห้องรับรอง

ตู้ซื่อไม่ได้ก้าวออกจากเรือนหลังนั้นมานานมากแล้ว พอวันนั้นได้ออกมาอีกครั้ง จวนอิงกั้ววงก็ดูจะเป็นสถานที่แปลกหน้าสำหรับนางไปเสียแล้ว หลายสิ่งเปลี่ยนไปจากในวันวาน นางสวมชุดคลุมตัวยาวสีเทาเงินที่ซັงจันซิด ก้าวเนิบนาบตามหลังบ่าวรับใช้ จังหวะที่มองสบตากับสายตาเว่ยหลัวที่ระเบียงเรือน เจ้าตัวก็รับจำเดินหนีไปทันที หาได้มีท่าทางเชื่อมั่นในตนเองเหมือนเมื่อก่อนอีกไม่ สภาพของนางในยามนี้เหมือนสตรีชาวบ้าน หรืออาจจะดูแยกแกว่านั้นด้วยซ้ำ

ตู้ซื่อไม่รู้ว่่าเว่ยคุนเรียกนางมาพบด้วยเรื่องใด นางยังคิดว่าเขาจะใจกว้างและมีเมตตารับนางออกจากเรือนอื่นซึ่งหยวน ไครจะคิดว่านางจะเพียงประโยชน์เดียวของเว่ยคุนจะทำให้ความยินดีทั้งหมดของนางสลายไปในพริบตา “ท่านว่่าอะไรนะ”

เว่ยคุนเบือนหน้าหนี ไม่แม้แต่จะปรายตามองอีกฝ่ายด้วยซ้ำไป “ให้คนนำพู่กันเข้ามา ข้าจะเขียนหนังสือหย่าขาดจากเจ้า”

การหย่าขาดนับเป็นเรื่องใหญ่ในแคว้นต้าเหลียง หากสตรีถูกหย่าก็เท่ากับทั้งชีวิตพังทลายลง ไม่เพียงแต่ทำให้สกุลฝั่งตนเสื่อมเสีย ยังส่งผลกระทบต่อสตรีในสกุลที่ยังไม่ได้ออกเรือนอีกด้วย ซ้ำสตรีที่ถูกหย่าขาด หากกลับเข้าสู่สกุลตนอีกครั้งก็ล้วนแต่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากด้วยกันทั้งสิ้น ตู้ซื่ออายุเท่านี้แล้วคงไม่อาจแต่งงานใหม่ได้อีก ต้องกลายเป็นหญิงม่ายสถานเดียว นานวันเข้าก็รังแต่จะเป็นที่นำซึ่งชังจากคนในสกุล

หากตู้ซื่อกลับไปอยู่สกุลเดิม นางก็จะไม่มีโอกาสได้พบหน้าเว่ยฉางหมี่อีก เว่ยฉางหมี่เป็นคุณชายแห่งจวนอิงกั้ววง เขาไม่มีทางไปอยู่ที่จวนจงอี่บ้อกับนางได้แน่ ตู้ซื่ออยู่ที่จวนอิงกั้ววงอย่างน้อยก็จะได้เจอเว่ยฉางหมี่เดือนละครั้ง ถ้านางถูกหย่าขาด ซาดินี้ก็ไม่ต้องหวังว่าจะได้พบเขาอีกแล้ว

มิแปลกที่ตู้ซื่อจะมีปฏิกิริยาเช่นนั้น ทว่าเว่ยคุนตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว หยิบพู่กันขนแพะขึ้นมาแล้วเขียนอักษร ‘หนังสือหย่า’ ลงไปบนกระดาษ จากนั้นก็เขียนข้อความตราความผิดตู้ซื่อ ‘จิตใจเหี้ยมโหด คิดคิดริษยา’ นับว่าเป็น

ความผิดอุกกรรจรรุนแรง เห็นได้ชัดว่าเว่ยคุณไม่คิดจะไว้หน้าอีกฝ่ายเลย แม้แต่นิด และไม่สนใจความสัมพันธ์ระหว่างสองสกุลอีกต่อไป เขาคิดแต่จะตัดคนร้ายกาจอย่างตู้ซื่อออกจากชีวิตเพื่อระบายความคับแค้นใจ

ตู้ซื่อมองเว่ยคุณด้วยใบหน้าชาวซีต จนกระทั่งเขาเขียนหนังสือหย่าเรียบร้อย นางก็สายหน้าอย่างสิ้นหวัง “ท่านพี่ไม่...”

เว่ยคุณเก็บหนังสือหย่าเอาไว้ในแขนเสื้อ จากนั้นก็ก้าวยาวๆ ออกจากห้องรับรองไป “ข้าจะไปบอกท่านพ่อท่านแม่ให้คนจากจวนจงอ้อมมารับเจ้ากลับไปวันนี้”

ตู้ซื่อได้สติคืนมา วิ่งตามเขาไปแล้วตะโกน “ถ้าเช่นนั้นท่านก็คืนลูกหมี่เอ๋อร์มาให้ข้า ข้าจะพาเขาไปด้วย!”

เว่ยคุณตอบกลับโดยไม่แม้แต่จะหันหลังมา “หมี่เอ๋อร์เป็นลูกของพีสะไม้สี่ ข้าตัดสินใจแทนนางไม่ได้”

ตู้ซื่อเอ่ยอย่างปวดร้าว “ลูกหมี่เอ๋อร์เป็นลูกชายข้า ข้าคลอดเขาออกมาหลังจากอุ้มท้องถึงเก้าเดือน เว่ยคุณ หยุดเดี๋ยวนี้ละ!”

เว่ยคุณเดินไกลออกไปทุกที บอกกับบ่าวรับใช้ข้างกาย “เฝ้าตู้ซื่อเอาไว้ อย่าให้นางพ่นพานไปที่ใด”

บ่าวรับใช้พยักหน้า จากนั้นก็เดินมาดักหน้าตู้ซื่อเอาไว้แล้วนำตัวนางกลับไปเรือนพัก

เรือนชงหยวนกลับมาสงบลงในที่สุด หลังจากเหตุการณ์เมื่อครู่ผ่านพ้นไป ภายในเรือนก็เงียบสงัดจนน่ากลัว

เว่ยฉางอ่านบทละครจบก็ขี้ตาแล้วเอ่ย “ฉางหง เจ้าลองทายซิว่าวันนี้ข้าพบกับใครมา”

เว่ยฉางหงยืนอยู่ไม่ไกล จากเด็กหนุ่มในวันวานเริ่มมีเค้าชายหนุ่มผู้สง่างาม เขาตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เจียงเมี่ยวหลัน?”

เว่ยหลันหันขวับมาด้วยความแปลกใจ นางทำสีหน้าว่า ‘เจ้ารู้ได้อย่างไร’ “ข้าเห็นนางเมื่อครั้งก่อน ตอนที่เจ้าให้พระข่อยยันต์คุ้มครองอยู่ในนิเวศ

หลักวัดตำฉื่อ” เว่ยฉางหงเคยเห็นภาพวาดเจียงเมี่ยวหลันมาก่อนเช่นกัน แม้
ว่าเว่ยคุนจะปิดบังพวกเขา ทว่าอีกฝ่ายกลับหยิบออกมาดูครั้งแล้วครั้งเล่า จะ
ไม่เห็นเลยก็คงเป็นไปได้ ครั้งแรกที่เว่ยฉางหงเห็นเจียงเมี่ยวหลันเขาก็
ถึงกับชะงักไป คิดว่าเป็นเพียงแค่คนหน้าเหมือนเท่านั้น พอได้ยินคำถามนี้
จากเว่ยหลัว เขาจึงนึกถึงท่าทางของเว่ยคุนในวันนี้ จากนั้นก็พอจะเดาเรื่อง
ที่เกิดขึ้นได้ไม่ยาก “นางกลับมาแล้วหรือ เจ้าพูดอะไรกับนางบ้าง”

เว่ยหลัวทำปากเบ้ราวกับพูดเรื่องดินฟ้าอากาศอย่างไรอย่างนั้น “นาง
แต่งงานใหม่ไปแล้ว คงจะไม่กลับมาจวนอิงกั๋ววงอีก” เจ้าตัวกะพริบตาปริบๆ
แล้วถามฉางหงด้วยรอยยิ้ม “ฉางหง เจ้าต้องการแม่หรือไม่ อยากให้นางกลับ
มาไหม”

เว่ยฉางหงเอ่ยเรียบๆ “เคยคิดตอนเด็กๆ แต่ตอนนี้ไม่จำเป็นอีกแล้ว”

เว่ยหลัวยิ้มบาง “ซำก็เช่นกัน”

ตอนที่เว่ยหลัวถูกตั้งชื่อลอกไปขาย เวลานั้นเจียงเมี่ยวหลันไม่ได้อยู่กับนาง ตอนที่เว่ยหลัวหมดลมหายใจลงในชาติก่อน เจียงเมี่ยวหลันก็ไม่ได้อยู่กับนาง ตอนที่เว่ยฉางหงถูกหล่ชิงกับหลี่เซียงร่วมกันทำลายชีวิตเขา เจียง-
เมี่ยวหลันไปอยู่เสียที่ไหน! หลังจากนั้นเป็นต้นมา เจียงเมี่ยวหลันก็ไม่มี
จำเป็นสำหรับพวกเขาอีกต่อไป

เลือ่กั้นหนาวในฤดูร้อน พัดในฤดูหนาว มารดาที่มาซำไป ลิ่งเหล่านี่ล้วน
แต่เกินความจำเป็นทั้งสิ้น

วันนั้นเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นสองเรื่องในจวนอิงกั๋ววง เรื่องแรกคือคุณชาย
ห้าหายขาดจากตั้งชื่อ จากนั้นคนของจวนจงอู่ก็ส่งคนมารับตัวตั้งชื่อไป อีก
เรื่องก็คือ... คุณชายสามส่งฮูหยินสามไปอยู่ที่วัด โดยอ้างเหตุผลว่าเพื่อให้
หลี่ชื่อสงบจิตใจเข้าถึงพระธรรม อันที่จริงคนในจวนต่างรู้กันดีว่าคุณชายสาม
กับฮูหยินสามไม่เหลือความผูกพันฉันสามีภรรยาอีกต่อไป พวกเขาไม่อาจ
จะใช้ชีวิตร่วมกันได้อีก หากไม่เห็นแก่เว่ยหลัวที่ยังไม่ได้ออกเรือน ไม่น่ว่า
เว่ยชางก็อาจเขียนหนังสือหย่าแล้วก็เป็นได้

หลังจากต่อสู้กับหิวที่ออกไป จวนอิงกั้วงก็เรียกได้ว่าสงบสุขขึ้นไม่น้อย

อากาศเย็นลงทุกที ฤดูหนาวกำลังจะมาเยือน เข้าวันนี้เว่ยหลัวสวม
โถ้วผิงชนจิ้งจอกสีแดงทอไหมทองลายดอกโบตั๋น นางยื่นเท้าเปล่าอยู่บนพรม
จากนั้นก็ผลักบานหน้าต่างแล้วทอดสายตามองผืนดินขาวโพลนนอกเรือน จึง
รู้ว่าหิมะแรกของปีนี้มาเยือนแล้ว

จินหลัวเปิดประตูเข้ามา พอเห็นเว่ยหลัวเดินเท้าเปล่าก็ร้องออกมาอย่าง
ตื่นตูม “คุณหนู! ไฉนถึงไม่สวมรองเท้าเล่าเจ้าคะ พื้นเย็นนัก หากเป็นไข
จะแย่อยานะเจ้าคะ”

เว่ยหลัวหันมามั้มหวานให้ “ในห้องวางเตาผิงเอาไว้หลายจุด ข้ารู้สึกว
ร้อนไปด้วยซ้ำ หนาวเสียที่ไหนกันเล่า”

ถึงกระนั้นจินหลัวก็ยังไม่วางใจ ประคองเว่ยหลัวมานั่งบนตั่งริมหน้าต่าง
ทางทิศใต้แล้วช่วยสวมรองเท้าให้อีกฝ่าย พอเงยหน้าก็พลันเห็นพื้นรองเท้า
คู่หนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะลงรักประดับมุก เจ้าตัวอดเข้าไม่ได้ “นานขนาดนี้แล้ว
คุณหนูเพิ่งจะทำพื้นรองเท้าเสร็จหรือเจ้าคะ ดูที่ว่าทำนองจี้คงจะได้สวมใน
ฤดูใบไม้ผลิปีหน้าเป็นแน่”

เว่ยหลัวหยิบพื้นรองเท้าคู่นั้นขึ้นมาดูแล้วจงใจเอ่ย “เดิมทีข้าก็ตั้งใจจะ
มอบให้เขาในช่วงฤดูใบไม้ผลิอยู่แล้ว ข้าทำรองเท้าฤดูหนาวเป็นเสียที่ไหนกัน
หนานขนาดนั้น นิ้วมือข้ามีหวังได้พรุนไปเสียก่อน”

จินหลัวหัวเราะพริต รู้ดีว่าคุณหนูของตนอารมณ์หัวน้โหว่ง่ายนัก หาก
ทำนองจี้ว่าคุณหนูถูกเข็มทิ่มนิ้วจนพรุนเพราะเย็บรองเท้าให้เขา อีกฝ่ายจะ
ปวดใจเพียงใดกันหนอ

หนึ่งร้อยสิบเก้า

หิมะตกโปรยปรายลงมาปกคลุมเมืองเซ็งจิงเอาไว้จนชาวโพลนราวกับผลัดอาภรณ์ จากเมืองที่เต็มไปด้วยสีสนั้ก็แปรเปลี่ยนเป็นเมืองที่ขาวสว่าง หากทอดสายตามองออกไปจะเห็นกองหิมะบนหลังคาเรือนสะท้อนกับแสงแดดจนเกิดเป็นประกายแวววาว

เว่ยหลัวชวนไปหลั่นไปเก็บเกล็ดหิมะที่เกาะอยู่บนกลีบดอกเหมยในสวนดอกไม้หลังเรือน เกล็ดหิมะจากกลีบเหมยนั้นนำมาสกัดขังเป็นน้ำชาได้ให้รสชาติชุ่มคอเสียยิ่งกว่าน้ำจากบ่อน้ำพุ เว่ยหลัวยกถ้วยกระเบื้องลายบุปผารองใต้ดอกเหมย เก็บเกล็ดหิมะจากกลีบดอกเหมยอย่างตั้งใจตั้งใจไปพลง ฟังไปหลั่นพูดพร่ำเรื่อยเปื่อยไปพลง

“สูหยินใหญ่พบตัวท่านหมอนามว่าฟูสิงอวิ้นผู้นั้นแล้ว นางดีใจเป็นอย่างมาก เชิญท่านหมอฟูมาตรวจดูอาการของคุณชายใหญ่ตั้งแต่เช้าตรู่...”

เว่ยหลัวชะงัก นึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหอสุราข้างร้านชิวซุนจวีวันนั้น เจียงเมี่ยวหลั่นบอกอานางแต่งงานใหม่ คนผู้นั้นก็คือฟูสิงอวิ้น คนเดียวกับที่ท่านบ่่าใหญ่ต้องการพบตัว เพียงแต่ไม่รู้ว่าท่านบ่่าใหญ่ตามตัวฟูสิงอวิ้นผู้นั้นจนเจอ หรือว่าเขามาปรากฏตัวที่นี่เพราะเจียงเมี่ยวหลั่นต้องการจะชดเชย

บุญคุณความแค้นทั้งหมดคืนให้จวนอิงกั่วงกันแน่

แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน ขอเพียงฟูสิงอวิ้นรักษาขาพี่ใหญ่ได้ เช่นนั้นก็ นับว่าดีที่สุดแล้ว เว่ยหลัวมองไปหลัน “ท่านหมอฟูว่าอย่างไรบ้าง อาการที่ขา พี่ใหญ่มีทางรักษาหรือไม่” นางยังจำได้ว่าตอนที่ไปเลี้ยงเซียมซีที่วัดเซียนผอ ท่านภิกษุซึ่งวังเคยให้คำชี้แนะว่าได้หลันนี้มีเพียงผู้เดียวที่สามารถรักษาอาการ ที่ขาของเว่ยฉางอินได้... และคนผู้นั้นก็คือฟูสิงอวิ้น

ไปหลันเอ่ยออกมาอย่างตื่นเต้น “ท่านหมอฟูไปที่เรือนทรงหยวน หลังจากตรวจอาการของคุณชายใหญ่แล้วก็เอ่ยออกมาเพียงสองคำ ฮูหยินใหญ่ฟัง แล้วก็แทบจะร้องไห้ออกมา”

เว่ยหลัวร้อง “หือ” ด้วยความแปลกใจ “สองคำใด?”

ไปหลันแส้รังทำเป็นอมพะนำ พอถูกเว่ยหลัวหยิกแก้มเข้าให้ถึงได้เอ่ย ออกมาพร้อมรอยยิ้มกริม “ท่านหมอฟูบอกว่า... รักษาได้เจ้าคะ”

เว่ยหลัวพुरुลมหายใจออกมา มีทางรักษาก็ดีแล้ว หากรักษาได้ก็เท่ากับ ว่าพี่ใหญ่กับเหลียงอวิ้นยังคงจะมีวาสนาต่อกันอยู่ อย่างน้อยชาตินี้พวกเขา ทั้งคู่ก็ไม่ต้องประสบชะตากรรมพลัดพรากจากกันเพราะอาการเจ็บที่ขาของ เว่ยฉางอินอีกแล้ว

ไปหลันแหวกกิ่งไม้เบื้องหน้าให้เว่ยหลัว บอกเรื่องที่ได้ยินมาอย่าง ออกรสออกชาติ “ท่านหมอฟูยังบอกอีกว่าอาการที่ขาของคุณชายใหญ่เรื้อรังมา แล้วหลายสิบปี หากจะรักษาให้หายดีมิใช่เรื่องง่าย ต้องใช้ยาหลายขนานและ ยังต้องไปรักษาตัวที่ฤทธาสน์น้ำพุร้อนบนภูเขาเทียนฉาน เช่นนี้แล้วก็จะมิ โอกาสฟื้นตัวได้สูงขึ้น”

เพียงแต่ว่าภูเขาเทียนฉานอยู่ห่างจากเมืองหลวงหลายร้อยลี้ กอปรกับ เส้นทางสลับซับซ้อนเต็มไปด้วยอันตราย นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายสำหรับการเข้าไป พักยังพื้นที่แถบนั้นมีราคาที่สูง การจะไปพักที่ฤทธาสน์น้ำพุร้อนเป็นระยะเวลา หนึ่ง เกรงว่าคงมิใช่เรื่องง่ายๆ และน้ำพุร้อนในแหล่งทั่วไปไม่มีสรรพคุณด้านการ รักษาไม่เท่ากับน้ำพุร้อนบนภูเขาเทียนฉาน เพื่อเว่ยฉางอินแล้ว อย่างไรก็ตามเสีย

สูญหินใหญ่ก็ต้องพยายามดูสักครา

เว่ยหลัวใช้ถ้วยกระเบื้องรองเกล็ดหิมะที่ร่วงลงมาจากกลีบดอกเหมยพลางถาม “ท่านป้าใหญ่กับท่านพี่เตรียมตัวจะออกเดินทางเมื่อใดกัน”

เรื่องนี้ไปหลันก็ไม่วู้เช่นกัน “คงจะอีกไม่กี่วันนี้เจ้าคะ ทำทางสูญหินใหญ่ร้อนใจน่าดู... คุณหนู ตอนนั้นท่านไม่เห็นด้วยตาตนเอง ท่านหมอฟูผู้ใช้นั้นฝังเข็มลงไปบนขาคุณชายใหญ่ไม่กี่ครั้ง ขาเขาก็เริ่มตบสนองขึ้นมาทันที ท่านว่ามหัศจรรย์หรือไม่เจ้าคะ”

เว่ยหลัวหัวเราะพรีตออกมา ต่อให้ฟูลิ่งอวี่นแก่งกาจแค่ไหน แต่นางก็ยังไม่เชื่อคำคุยโวอย่างเด็ดขาด “พูดราวกับว่าเจ้าเห็นกับตาอย่างไรอย่างนั้น”

ไปหลันทำปากเบ้ “ป้าได้ยืมสาวใช้ในเรือนทรงหยวนพุดเช่นนี้เจ้าคะ”

แต่ถึงอย่างนั้นเว่ยหลัวก็รู้สึกอารมณ์ดีไม่น้อย มองเกล็ดหิมะที่เก็บมาได้เกือบครึ่ง จากนั้นก็หันไปเอ่ยกล่าวหัวเราะกับไปหลัน “ไปเถอะ วันนี้อย่าจะให้พวกเจ้าได้ลองชิมชาที่ข้าชง”

เว่ยหลัวมีฝีมือเรื่องการชงชา นางเรียนรู้ศิลปะแขนงนี้มาจากท่านชื่อ ซา ที่เว่ยหลัวชงจะมีกลิ่นหอมกรุ่นเหมือนกลีบดอกไม้ ทั้งยังมีรสชาติอ่อนๆ แต่จะเป็นดอกอะไรก็บอกไม่ถูกเช่นกัน สรรูปแล้วเป็นรสชาติหอมหวานละมุนติดปลายลิ้น เหมาะกับสตรียิ่งนัก

ไปหลันลึงโลดขึ้นมาทันที ก่อนจะช่วยเว่ยหลัวยกถ้วยกระเบื้องอย่างขยันขันแข็ง หลายปีมานี้นางรำเริงขึ้นมาก ข้ายังช่างจำนรรจามากขึ้นด้วย “คุณหนู ได้ยืมว่าบ่อน้ำพุร้อนบนภูเขาเทียนฉานช่วยบำรุงผิวพรรณให้งดงามทำให้ผิวฉนวนเนียนเกลี้ยงเกลา ส่งผลดีต่อร่างกาย ท่านอยากไปหรือไม่เจ้าคะ”

เว่ยหลัวคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ไปได้ก็ดีสิ แต่ท่านพ่อจะเห็นด้วยหรือไม่ อีกอย่าง... ท่านป้าใหญ่จะเข้าพำนักที่นั่นได้หรือไม่ก็ยังไม่รู้” น้ำพุร้อนเป็นสิ่งยั่วเย้า ไม่มีหญิงสาวคนใดต้านทานได้ โดยเฉพาะในช่วงฤดูหนาวเช่นนี้ การแช่น้ำพุร้อนพร้อมกับชมดูหิมะโปรยปรายนับเป็นความล้ำค่าที่ไม่มีสิ่งใดเทียบเทียมได้

พอถึงวันแรกแห่งฤดูเหมันต์ คุณชายใหญ่เว่ยหมินก็ติดต่อไปยังผู้ดูแล

คฤหาสน์น้ำพุร้อนบนภูเขาเทียนฉาน ฝ่ายนั้นยินดีจะให้เช่าสถานที่เป็นเวลาสามเดือนสำหรับรักษาขาของเว่ยฉงอิ่น คฤหาสน์น้ำพุร้อนหลังนั้นเป็นสมบัติของท่านอ๋องจิ้งจ้าวเจี๋ย เว่ยหมินจึงไปขอพบจ้าวเจี๋ยเพื่อเรื่องนี้โดยเฉพาะ เดิมคิดว่าจ้าวเจี๋ยอาจทำให้เขาลำบากใจ นี้ก็ไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะตอบตกลงอย่างง่ายดาย

เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้เว่ยหมินเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อจ้าวเจี๋ยไปอย่างใหญ่หลวง ดูที่ว่อก๊กฝ่ายหาได้เข้าถึงตัวยากเฉกเช่นที่คนอื่นเคยกล่าวถึงไม่

เว่ยหลัวไม่รู้เรื่องนี้ ทราบเพียงว่าจะได้ไปพักผ่อนที่ภูเขาเทียนฉาน จึงรีบไปขออนุญาตเว่ยคุนกับไปหลัน เขาตอบตกลง เว่ยหลัวเลยสั่งให้จินหลวี่ไปเชิญเหลียงอวี่ทรงจากจวนผิงหย่วนโหวให้เดินทางไปด้วยกัน ถึงอย่างไรเสีย คฤหาสน์หลังนั้นก็กว้างขวางใหญ่โต หากมีแขกเพิ่มขึ้นอีกสักคนสองคนก็คงไม่เป็นอะไร

นอกจากเว่ยหลัวแล้ว คนจากเรือนสองและเรือนสี่ก็เดินทางไปพร้อมกัน เว่ยเป่าซานเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ทุกคนต่างมุ่งหน้าสู่ภูเขาเทียนฉานท่ามกลางบรรยากาศอันครึกครื้น

เส้นทางไปภูเขาเทียนฉานปกคลุมด้วยหิมะหนาที่บ รถม้าเดินทางได้ไม่เร็วเท่าใดนัก ใช้เวลาทั้งสิ้นราวเจ็ดวันกว่าจะถึง

รถม้าเดินทางมาถึงเชิงเขาเทียนฉานในวันที่เจ็ด หลังจากใช้เวลาเกือบทั้งวันทุกคนก็ขึ้นมาถึงคฤหาสน์น้ำพุร้อนบนยอดเขา ยามนี้ฟ้ามีดลแล้ว ล่วงเข้าสู่ยามค่ำ ฮูหยินใหญ่จึงจัดสรรห้องพักให้ทุกคน เนื่องจากเดินทางเหนื่อยหนักกันมาหลายวัน หลังกินอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อยทั้งหมดก็เตรียมตัวพักผ่อน

เว่ยหลัวกับเหลียงอวี่ทรงอยู่ห้องพักติดกัน ทั้งสองห้องจะใช้ห้องอาบน้ำร่วมกัน ภายในห้องอาบน้ำมีสระหนึ่งสระ น้ำในสระนั้นไหลมาจากน้ำพุร้อนบนภูเขา ผิวน้ำพุร้อนระอุเป็นไอขึ้นมალ่อตาล่อใจยิ่งนัก สระน้ำพุด้วยกระเบื้อง

หยกขาว กลางสระตั้งหยกสลักรูปดอกบัว หยดน้ำเกาะพราวตรงกลีบดอก
ดูราวกับเป็นดอกไม้จริงอย่างไรอย่างนั้น

สิ่งที่เว่ยหลิวอยากทำในเวลานี้ไม่ใช่การนอน นางต้องการจะแช่ตัวใน
น้ำพุร้อนเพื่อให้ร่างกายผ่อนคลายลงมากกว่า เวลานอนจะได้หลับสนิทขึ้น

เหลียงอวี่ทรงอาบน้ำแล้วก็นอนหลับไหลไปอย่างรวดเร็ว เว่ยหลิวสั่งให้
จิ้นหลิวพาตชุดนอนเอาไว้บนหมากกั้นฉลุลาย ก่อนจะบอกอีกฝ่าย

“หากพวกเจ้าเหนื่อยก็ไปพักพ่อนกันเถิด ข้าอาบน้ำเสร็จก็จะนอนแล้ว
เช่นกัน หลายวันนี้พวกเจ้าลำบากมากแล้ว คืนนี้พักพ่อนกันให้สบาย”

ตอนแรกจิ้นหลิวก็ไปกับหลินไม่ยอมไปพักพ่อน แต่พอเห็นว่าเว่ยหลิว
พูดอย่างจริงจังพวกนางก็เอ่ยออกมาอย่างซาบซึ้ง

“ขอบคุณคุณหนูเจ้าค่ะที่เมตตา”

เห็นชัดว่าสาวใช้ทั้งสองก็อ่อนเพลียไม่น้อยเช่นกัน เจ้านายอย่างนาง
ยังเห็น้อยลำขนาดนี้ บ่าวรับใช้ก็ต้องเหนื่อยหนักกว่าอย่างแน่นอน

เว่ยหลิวถอดเสื้อผ้าแล้ววางไว้บนตั่งเหมยเหรินข้างๆ ขณะที่กำลังจะ
ทิ้งตัวลงในน้ำพุร้อน นางก็พลุลมหายใจออกมาอย่างผ่อนคลาย

เรือนกายถูกห่อหุ้มเอาไว้ด้วยสายน้ำอุ่น ทั้งยังมีไอน้ำที่
น้ำพุร้อนที่ไหลเวียนอยู่ในสระ น้ำพุอุ่นๆ เหมือนฝ่ามืออ่อนโยนที่กดนวดลง
ไปตลอดทั้งร่าง เว่ยหลิวพลันรู้สึกว่าการนั่งรถม้ามาตลอด
หลายวันนี้นับว่าคุ้มค่านัก

เว่ยหลิวเอนกายพิงขอบสระ ปลดปิ่นปักผมบนศีรษะออก ผมยาว
ดำขลับสยายลงมาราวกับม่านน้ำตก พอเชยอยู่ในน้ำก็ดูประหนึ่งแพ紗ห่อหุ้ม
เส้นผมนางทั้งดำขลับและเงางาม แคเห็นก็รู้ว่าได้รับการบำรุงเป็นอย่างดี ไม่
เหมือนสตรีอื่นที่ประแป้งแต่งหน้าเสียงดงาม ทว่าผมกลับแห้งกรอบจนส่งผล
ต่อความงาม เว่ยหลิวให้ความสำคัญแก่ร่างกายทุกจุด นางบำรุงตัวเองเป็น
อย่างดี กอปรกับที่เรียนสูตรเครื่องหอมประทีนผิวมาจากห่านชื่อตั้งแต่ยังเล็ก
ด้วยเหตุนี้ผิวพรรณจึงขาวเปล่งปลั่ง เป็นหญิงงามที่ดูผุดผาดน่ามอง

นางหยิบขวดกระเบื้องลายดอกอวี่หลันมาจากขอบ่าง หยดน้ำอบใส่ฯ สองหยดลงบนฝ่ามือแล้วถูไปมา จากนั้นก็นำมานวดบริเวณลำคอและลาดไหล่ ทั้งสองข้าง น้ำอบนี้ช่วยให้ผิวพรรณขาวเนียนเกลี้ยงเกลา หญิงงามนอกจากจะงามที่ใบหน้าแล้ว ลำคอและไหล่ก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจละเลยได้

หลังจากแช่น้ำจนสบายตัว เว่ยหลั้วก็หน้าแดงระเรื่อเพราะไอบุญความร้อน นางเอนกายพึ่งพาบเกาะขอบสระกระเบื้องหยกขาวด้วยท่าทางเกียจคร้านพลางฮัมเพลงในลำคออย่างผ่อนคลาย ตอนที่ไดยินเสียงผีเท้าดังขึ้น เจ้าตัวก็คิดว่าคงจะเป็นไปหลันหรือไม่ก็จินหลวี่

“ข้าบอกให้ไปพักผ่อนกันไม่ใช่หรือไร ไฉนยังตามเข้ามาอีกเล่า”

ไฉนไม่มีเสียงตอบรับ

เว่ยหลั้วลืมหันตาคืน รู้สึกถึงความผิดปกติขึ้นมา รีบย่อตัวลงในน้ำ ก่อนจะหันกลับไปมอง

หนึ่งร้อยยี่สิบ

“นั่นใคร!” เว่ยหลัวหนีวหน้าถามเสียงเข้ม

หากเป็นจินหลี่หรือไปหลัน ฝีเท้าทั้งคู่ก็น่าจะเบากว่านี้ ซ้ายยังต้องเรียกนางก่อนที่จะเข้าถึงตัว ไม่เดินมาอย่างลับๆ ล่อๆ แบบนี้ และก็ไม่มีทางใช้เสียงอวี๋ทรงแน่ๆ เพราะยามที่นางนอนหลับ แม้แต่ฟ้าผ่าฟ้าร้องก็ยังไม่สะดุ้งตื่น เรื่องนี้เว่ยหลัวรู้ดีที่สุด คนผู้นี้ฝีเท้าหนักแน่นไม่รีบร้อน หากมีไข้เพราะเว่ยหลัวหูไวก็คงจะไม่ได้ยิน

ในคฤหาสน์หลังนี้ นอกจากคนสกุลเว่ยแล้วยังจะมีใครอื่นอีก! ใครกันที่กล้ารุกล้ำเข้ามาง่าย ๆ

เว่ยหลัวจึงจากกันหลลลายดอกบัวภายในห้องอาบนํ้าหนึ่ง เห็นเงาสะท่อนของใครบางคนบนฉากกัน ดูแล้วน่าจะเป็นบุรุษ เขาหยุดอยู่หลังฉากกัน ไม่ได้ก้าวเข้ามาใกล้ จากนั้นน้ำเสียงแหบพร่าทุ้มต่ำก็ดังขึ้น

“เป็นหวางเอง”

เว่ยหลัวชะงักหนึ่งไปในทันที

ภูเขาเทียนฉานอยู่ไกลจากเมืองเซ็งจิงหลายร้อยลี้ จ้าวเจี๋ยมาที่นี่ได้อย่างไรกัน เขารู้ได้อย่างไรว่านางอยู่ที่นี้ ซ้ายยังรุกล้ำเข้ามาถึงห้องอาบนํ้าของ

นาง

เว่ยหลั้วทั้งโกรธซึ่งทั้งขัดเงิน ยกมือขึ้นปิดหน้าอกตัวเองเอาไว้ “ท่านออกไปนะ!”

ผ่านไปครู่หนึ่งถึงได้ยินเสียงจ้าวเจี๋ยดังขึ้น “เป็นหวางจะรอเจ้าอยู่ตรงนี้ หลังจากเจ้าอาบน้ำเสร็จแล้ว”

เว่ยหลั้วซึ่งตาที่แดงกำมองฉากกัน นางไม่เคยเห็นผู้ใดไร้ยางอายุถึงเพียงนี้มาก่อน เขายืนอยู่ตรงนั้น จะให้นางลุกขึ้นไปสวมเสื้อผ้าได้อย่างไรกันเล่า อีกอย่าง... เสื้อผ้านางก็พาดอยู่บนฉากกัน

ลายฉลุบนฉากกันไม่อาจอำพรางสายตาได้ทั้งหมด เขายังคงเห็นเรือนร่างของนางได้อยู่ดี เด็กสาวหาได้หน้าหนาถึงเพียงนั้นไม่ กัดริมฝีปากแน่นแล้วเอ่ย

“ท่านหันไปก่อน”

จ้าวเจี๋ยรู้ว่าทำให้เว่ยหลั้วตื่นตูมขึ้นมาเสียแล้ว จึงยอมหันหลังไปโดยดี อันที่จริงเขาไม่ได้คิดจะทำอะไรเกินเลย เพียงแค่อยากแะมาหาและพูดคุยกับนางก็เท่านั้น ใครจะคิดว่าอีกฝ่ายกลับหวาดระแวงถึงเพียงนี้ ชายหนุ่มเพิ่งจะก้าวเข้ามาด้านหลังฉากกัน นางก็รับรู้ถึงความผิดปกติได้เสียแล้ว

แม้จ้าวเจี๋ยจะบอกว่าหันหลังไปแล้ว แต่นางก็ยังคงระแวงเขาอยู่ดี

เว่ยหลั้วลุกขึ้นจากสระน้ำ เสียงน้ำกระฉอกดังซ่า หยาดน้ำไหลลงมาตามผิวกายราวกับธารน้ำเล็กๆ ที่รินไหลจากหุบเขา สุดท้ายก็หยดลงบนพื้นหยกขาวดังตึง เว่ยหลั้วตระหนักได้ว่าจ้าวเจี๋ยอยู่ที่นั่นด้วย จึงสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว เสียงไซ่ทองบนตู้โตวกระทบกันดังกึ่ง

เนื่องจากปกติจินหลวี่กับไปหลันจะคอยรับใช้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นางเวลานี้พอยิ่งรีบนางก็ยิ่งลนลานสวมผิดสวมถูก ผูกตู้โตวสีลูกท้อลายดอกผู้หญิง จากนั้นก็สวมเสื้อหัวขานสีดอกอวี้อัลัน บนภูเขาอากาศเย็นยะเยือก นางจึงสวมทับด้วยเสื้อคลุมตัวยาวสีชมพูปักลายดอกกล้วยไม้ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด นางพยายามผูกเสื้อหัวขานตัวในท่าอะไรก็ผูกไม่ได้เสียที

เด็กสาวร้อนใจจนเม้มริมฝีปากแน่น ดวงตารูปผลซึ่งจ้ำน้ำแดงเรื่อ สองมือสั่นเทา เจ้าตัวกำลังต่อสู้กับเสื้อตัวบางที่สวมอยู่อย่างหนัก

จ้าวเจ็ยรออยู่ครู่ใหญ่ก็ยังไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากหลังฉากกัน จึงอดหันหลังกลับมาไม่ได้ “อาหลัว แต่งตัวเรียบร้อยแล้วหรือไม่”

เว่ยหลัวเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงขุ่นใจ “ยังเจ้าค่ะ” คำพูดนี้ของเว่ยหลัวเผยให้เห็นแววอึดอันลำบากใจของอีกฝ่าย

“สวมเป็นหรือไม่”

เว่ยหลัวถลึงตาใส่จ้าวเจ็ยที่อยู่ด้านหลังฉากกัน ฟังดูเถอะ โฉนเขาถึงได้เอ่ยวาจานี้ออกมาหน้าตาเฉย นางโง่เขลาถึงเพียงนั้นเลยหรือไร ทว่าเว่ยหลัวก็จนปัญญาจะตอบโต้ มือที่จับเชือกไหมกุมกันแน่น “ท่านช่วยเรียกพี่จิ้นหลวี่หรือไปหลันเข้ามาที”

ริมฝีปากของจ้าวเจ็ยยกยิ้มขึ้น “หากพวกนางเข้ามา เป็นหวังก็สนทนากับเจ้าไม่ได้แล้วสิ” ประโยคนี้เป็นการบอกปฏิเสธอยู่ใหนี่

เว่ยหลัวไม่เอ่ยคำใด

จ้าวเจ็ยมองตรงมาเบื้องหน้า “หากเจ้าไม่คัดค้าน เป็นหวังจะเข้าไปช่วยสวมให้เจ้าเอง”

เว่ยหลัวก้มมองเสื้อผ้าของตน นอกจากเสื้อหลัวซานตัวบางที่ยังผูกไม่เรียบร้อย ส่วนอื่นๆ ก็เข้าที่เข้าทางดีแล้ว

จ้าวเจ็ยเดินผ่านฉากกัน ก่อนจะเห็นเด็กสาวยืนอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มหยุดดีเท้าลง ดวงตาคู่นั้นลึกล้ำ เว่ยหลัวเพิ่งขึ้นจากสระ ไบหน้าเล็กแดงระเรื่อ ดวงตาดำขลับจ้าวเว่ยหลัวมีเส้นที่เขี่ยวน ขณะเดียวกันกลับดูบริสุทธิ์จางจนให้นึกพรากความไร้เดียงสาจากนาง

ชายหนุ่มมองต่ำลงทั้งที่นางสวมเสื้อผ้ามัดชิด เพียงแต่คอเสื้อที่ร่นลงไปบริเวนลาดไหล่เผยให้เห็นลำคอเรียวดุจแห่งหยกกับเนินอกขาว หยาตน้ำไหลลงมาตามกรอบหน้าสู่ปลายคาง ก่อนจะเปียกซึมตามขอบตู้ไต้ อาจเป็นเพราะเพิ่งขึ้นจากน้ำและไม้ทันได้เช็ดผิวกายให้แห้งสนิทเสียก่อน เสื้อผ้าของ

นางจึงเป็ยกขึ้นแนบกาย เผยให้เห็นเรือนร่างแบบบาง ชวนให้คิดเหลวไหลได้
ดียิ่งกว่ายามสวมเสื้อผ้าครบถ้วน

เว่ยหลั้วหาฐู้ไม่ว่าตนเองในเวลานี้มีเสน่ห์ดึงดูดเพียงใด นางจึงอนุญาต
ให้จ้าวเจี้ยเข้ามาได้โดยไม่ระมัดระวังตัวแต่อย่างใด

จ้าวเจี้ยสูดลมหายใจลึก เขามองอีกฝ่าย ไม่นานก็เห็นถึงความผิดปกติ
ที่เกิดขึ้น “เด็กโง่ เจ้าสวมกลับด้านแล้ว”

เว่ยหลั้วก้มหน้ามอง ก่อนจะกระจ่างชัดขึ้นมาทันที “ข้าก็คิดว่าไหน
ถึงผูกเชือกไม่ได้เสียที...” นางสาวมเสื้อกลับด้าน เพราะเหตุนี้ตำแหน่งเชือกจึง
สลับกันและผูกไม่สำเร็จเสียที หากเป็นยามปกตินางก็คงจะเห็นถึงความผิดปกติ
นี้แล้ว แต่เพราะวันนี้จ้าวเจี้ยอยู่ตรงนี้ด้วย จึงทั้งอับอายและร้อนใจถึงได้ไม่ทัน
สังเกตเห็น

จ้าวเจี้ยอมยิ้มพรางมองนาง “ถอดออกมาแล้วสวมใหม่เสีย”

เว่ยหลั้วหน้าแดงก่ำก่อนจะผลักเขาออกไป “ข้ารู้แล้วว่าต้องสวมอย่างไร
ข้าทำเองได้ ท่านออกไปก่อนเถอะ” นางยังไม่ได้คิดบัญชีเรื่องที่เขาบุกรุกเข้ามา
ถึงห้องพักส่วนตัวของนางเลยนะ!

จ้าวเจี้ยหัวเราะ แสร้งทำทำทางเจ็บปวดออกมา “มีเด็กน้อยคนหนึ่ง ยาม
ต้องการเป็นหวางก็เรียกเข้ามา ยามที่ไม่ต้องการก็ผลักไสออกไปไกลๆ ในใจ
ของนาง... เป็นหวางช่างไร้สถานะเหลือเกิน”

เว่ยหลั้วทำแก้มพองลม “ข้าหาได้เรียกท่านเข้ามาเสียหน่อย ท่านเข้ามา
เองต่างหาก” นางเห็นชายหนุ่มยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมก็ย่ำเท้าพาลงถาม “ไหนยังไม่
ไปอีกเล่า”

จ้าวเจี้ยมองนาง “เป็นหวางอยากช่วยเจ้าสวมเสื้อผ้า”

ใบหน้าของเว่ยหลั้วแดงเสียยิ่งกว่ายามแค้นชาตประศทินโคมหน้าทั้งใน
ชาตินี้และชาติก่อนรวมกัน นางยังไม่เคยฟังวาจาน่าอับอายเช่นนี้มาก่อน เอ่ย
พึมพำเสียงแผ่ว “ท่านพื่อจั่งจั่งช่างหน้าไม่อายนัก”

พอเห็นอีกฝ่ายคลายความระแวงลง จ้าวเจี้ยก็ก้าวเข้ามาหนึ่งก้าว จาก

นั่นก็ชูสองมือขึ้น “เป็นหวางรับปากว่าจะช่วยเจ้าแต่งตัวเท่านั้น ไม่ทำสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น”

...เหตุการณ์ในภายหลังพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าวาจาของจ้าวเจี้ยนนั้นเชื่อถือไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว

แรกๆ จ้าวเจี้ยนก็ล้ารุ่มทำทีดี ถอดเสื้อคลุมยาวตัวนอกออกให้นาง ตอนทีถอดเสื้อแล้วชานตัวบาง แวตากุญนั้นก็ดูเป็นปกติ จ้าวเจี้ยนมองร่างขาวเนียน อรชรอ่อนแอั้น สะกดกลิ่นอารมณ์บู่มบ่ามที่อยากจะรวบนางเข้ามาในอ้อมแขน ช่วยสวมเสื้อให้ใหม่ ก่อนจะคุกเข่าลงแล้วผูกเชือกให้ เสร็จแล้วดึงลุกขึ้นและดึงนางมากอด จากนั้นก็กระซิบเสียงต่ำข้างหู

“อาหลัว... เจ้าหอมเหลือเกิน”

เว่ยหลัว “...”

จ้าวเจี้ยนเอ่ยเนิบนาบขึ้นอีก “เป็นหวางคิดถึงเจ้ามาก”

เว่ยหลัวตื่นหนี ฝ่ามือร้อนฝ่าวของเขาแนบอยู่กับบั้นเอวนางและพร้อมจะเคลื่อนเลื้อยลงไปได้ทุกเวลา เด็กสาวหลบเลียงฝ่ามือนั้นโดยไม่รู้ตัว ห่อตัวลงพลางโน้มไปข้างหน้า แต่แบบนี้ก็ยิ่งทำให้กายส่วนหนึ่งแนบชิดจ้าวเจี้ยนมากขึ้น จึงร้องออกมาด้วยความร้อนใจ “ท่านปล่อยข้านะ”

จ้าวเจี้ยนไม่ปล่อยนาง แต่กลับขบเม้มปลายตึงหูข้างหนึ่งแล้วเสียบาๆ “หลังจากแต่งงานกันแล้ว ข้าจะช่วยสวมเสื้อผ้าให้เจ้าทุกวัน”

เว่ยหลัวส่ายหน้ารัวๆ “ไม่เจ้าคะ ข้ามีสาวใช้คอยปรนนิบัติ” ให้เขาช่วยสวมเสื้อผ้าอย่างนั้นหรือ แค่คิดถึงภาพนั้นนางก็รู้สึกอับอายจะแยะแล้ว

จ้าวเจี้ยนเอียงคอมองเด็กสาวที่มีท่าทางเขินอายแล้วเอ่ยกลั้วหัวเราะ “เจ้าก็ไล่พวกนางออกไปให้หมดเสียสิ”

เว่ยหลัวกำลังจะโต้กลับ ทว่าจู่ๆ ก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นได้ จึงหลุดหัวเราะพริตออกมา “ท่านพี่จะมาเป็นสามีข้า หรือว่าจะมาทำหน้าที่เป็นสาวใช้ของข้ากันเล่า”

จ้าวเจี้ยนมองนางนิ่ง “เจ้าเรียกเป็นหวางว่าอะไรนะ”

เว่ยหลัวชะงักไป พอได้สติคืนมาก็โบหน้าแดงก่ำ ก่อนจะเบือนหน้าหนี หลบสายตาชายหนุ่ม

จ้าวเจี๋ยเซยคางเล็กม่นของนางขึ้นมา จ้องดวงตาคู่นั้นพลางถาม “อาหลัว เมื่อครูเจ้าเรียกเป็นหวางว่าอะไร”

เว่ยหลัวเหยียบเท้าเขาแล้วเดินให้หลุดจากอ้อมกอด ก่อนจะวิ่งออกจากห้องอาบน้ำไปอย่างรวดเร็ว “ท่านผูกคอตแล้ว ข้าไม่ได้พูดอะไรสักคำ!”

จ้าวเจี๋ยยื่นมือหมายจะไปคว้าตัวเว่ยหลัว ทว่าเด็กสาวปราดเปรียวนัก มือนั้นจึงสัมผัสได้เพียงเส้นไหมดำขลับ ทิ้งไว้เพียงความเสียดาย เขามองร่างเล็กที่เผ่นแผ่วไป จากนั้นก็หัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

หิมะโปรยปรายลงบนภูเขาเทียนฉานตลอดทั้งวัน ยามนี้เกล็ดหิมะขาว

โพลนจึงปกคลุมภูเขาทั้งลูกเอาไว้ แสงจันทร์ในราตรีกาลสองกระบพหิมะสาดประกายวิบวาวออกมา ยามที่นั้งอยู่บนหลังคาเรือนก็ดูเหมือนว่าดวงดารา ลอยคว้างอยู่เหนือศีรษะ เพียงแค่เอื้อมมือก็คว้ามาครองได้

เว่ยหลัวอ่อนเพลียไม่น้อย อยากจะนอนซุกอยู่ใต้ผ้าห่ม ทว่าจ้าวเจี๋ยกลับไม่ยอมให้นางได้นอนหลับพักผ่อน นางนึกสงสัยว่าเธอเสพติดพฤติกรรมเช่นนี้แล้วหรือไม่ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่นางอิงแอบแนบออกจ้าวเจี๋ยแล้วทว่าหวอดๆ ออกมา “ท่านพี่อ๋องจิ้ง เหตุใดท่านถึงมาอยู่ที่นี้ได้”

จ้าวเจี๋ยใช้มือหนึ่งโอบเอวนางเอาไว้ อีกมือก็สอดเข้าไปในกลุ่มผมหนา แล้วนวดศีรษะให้นางอย่างเบามือ “ที่นี่เป็นคฤหาสน์ที่เป็นหวางซื้อเอาไว้เพื่อใช้เป็นสถานที่รักษาอาการป่วยของหลิวหลีเมื่อสมัยเด็กๆ ท่านลุงใหญ่ของเจ้ามาพบเป็นหวางเพื่อขอเข้าพำนักในคฤหาสน์หลังนี้ มีหรือที่เป็นหวางจะปฏิเสธได้”

เว่ยหลัวเบิกตากว้าง “ถ้าเช่นนั้นท่านก็รู้ว่าข้าจะติดตามมาด้วย”

จ้าวเจี๋ยให้รางวัลนางด้วยการขบเม้มริมฝีปากของนางเบาๆ “สถานที่ดีๆ เช่นนี้ อาหลัวของเป็นหวางจะไม่มาได้ยังไงกัน”

เป็นไปตามที่คิด เว่ยหลัวรู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายต้องไม่บริสุทธิ์ใจแน่ๆ จึง

หยิกแขนแกร่งที่โอบรอบเอวตนเองอย่างแรงไปที่หนึ่ง “ถึงอย่างนั้นท่านก็ไม่ควร แอบดูข้าอาบน้ำ...”

จ้าวเจี๋ยถอดหัวเราะไม่ได้ “เป็นหวางยี่นอยู่ด้านนอกครู่หนึ่งแล้ว พอไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากด้านในก็คิดว่าเจ้าอาจเปลือยกลับไป” เขาหันกลับมา ประทับริมฝีปากนางเอาไว้แล้วบิดเบียดอยู่แบบนั้น “อีกอย่าง... เป็นหวางก็เป็น ว่าที่สวามีของเจ้า คุณิดูเหนื่อยจะเป็นไป”

เอวของจ้าวเจี๋ยนั้นแข็งนัก ไม่ว่าจะหยิกเท่าไรก็ไม่ทำให้อีกฝ่ายสะทก สะท้านได้ ซ้ำยังทำให้ตนเองเจ็บมือเปล่าๆ เว่ยหลัวจึงถลึงตาใส่ “ตอนนี้ยังมีอะไรเสียหาย!”

จ้าวเจี๋ยคิดอยู่ครู่หนึ่ง เพราะตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา เขาจึงไม่มุ่มปามบุก เข้าไปอย่างไรเล่า หากใช้เวลาแล้วละก็... นางคิดว่าตนเองจะรอดพ้นเงื้อมมือ เขาไปได้ง่ายๆ หรือไรกัน

แน่นอนว่าหากเขาเอ่ยออกไป เว่ยหลัวจะต้องเดือดดาลอีกเป็นแน่

จ้าวเจี๋ยถอดเสื้อคลุมชั้นจิ้งจอกก็ยื่นขอบผ้าตัวนสีด้ามาคลุมทับกาย เว่ยหลัว เนื่องจากอีกฝ่ายเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ผมยังไม่แห้งสนิท เขาเกรงว่าหาก นางนั่งตากลมนานๆ จะไม่สบายเอาได้

ผ่านไปครู่หนึ่ง ชายหนุ่มก็อุ้มนางลงจากหลังคาเพื่อพากลับเข้าห้องพัก จ้าวเจี๋ยวางเว่ยหลัวลงบนเตียงไม้จื่อถานสลักลายหลังจื่อ เวลานี้เด็กสาวหลับสนิทไปแล้ว สีหน้านั้นสงบนิ่ง ขนตาอนยาวทูลบต่ำลง ใบหน้าหมดจด เก๋เลี้ยงเกลาราวกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ เขาคลี่ยิ้มกว้าง ก่อนจะดึงผ้าห่ม บักลายบุปผาคลุมห่มให้นาง จากนั้นก็จุ่มพิทหน้าผากแล้วหมუნตัวผละไป

หนึ่งร้อยยี่สิบเอ็ด

รุ่งขึ้นตอนเว่ยหลัวตื่นขึ้นมากก็ไม่พบผู้ใดอีก

หลังจากกินมื้อเช้าแล้ว เว่ยหลัวก็รับถ้วยเคลือบผ้ากลางลายดอกกล้วยไม้มาจากจินหลิว จากนั้นก็เทชาหลงจิ่งใส่ใบสระระแหงมาดื่มกลั้วคอ สีสหน้าางในยามนี้ดูมีนง... เมื่อกันจ้าวเจี้ยแะมาหานางจริงๆ หรือนางแค่ฝันไป

เมื่อคืนเว่ยหลัวง่วงนอนมาก จำได้เพียงว่าจ้าวเจี้ยอุ้มนางขึ้นไปบนหลังคา จากนั้นก็จำไม่ได้แล้ว

เด็กสาวหันกลับมามองหัวเตียง ก่อนจะเห็นเสื้อหลัวชานลายดอกอวิ-หลันที่นางเพิ่งจะผลัดเปลี่ยนเมื่อครู่ เป็นเสื้อตัวเดียวกับที่จ้าวเจี้ยช่วยนางสวม ถ้าเช่นนั้นเรื่องเมื่อคืนก็คงไม่ใช่ความฝัน จ้าวเจี้ยมาที่นี้จริงๆ แต่ไม่รู้ว่าเขาจากไปตอนไหน เวลานี้ยังอยู่ที่คฤหาสน์น้ำพุร้อนหรือไม่...

เว่ยหลัวจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จินหลิวส่งเสียงเรียกนางถึงได้สติ คืนมา ก่อนจะกะพริบตาปริบๆ พลังถาม “ที่จินหลิวมีท่าที่แปลกๆ ตั้งแต่เข้ามีเรื่องใดจะพูดกับข้าหรือ”

จินหลิวพยักหน้า “คุณหนู วันนี้เป็นวันแรกที่ท่านหมอปูจะรักษาอาการ

ให้คุณชายใหญ่ สูหยินเรือนอื่นๆ ล้วนแวะไปเยี่ยมเยียนเขาทั้งสิ้น ท่านจะไปหรือไม่เจ้าคะ”

เว่ยหลัวคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ไปสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน พี่จินหลิวไปตามอวี๋หรงมาที”

จินหลิวตอบรับ เว่ยหลัวจึงไปพลัดเปลี่ยนเป็นชุดผ้าอู่หลัวสีทับทิม ภายหลังจื่อพันกิงกับกระโปรงผ้าโปร่งสีฟ้าอ่อน อากาศภายนอกหนาวเย็นนัก จึงคลุมทับด้วยโตะผิงขนจิ้งจอกปักขอบด้วยดิ้นไหมแดง นางนั่งอยู่หน้าคันท้องแล้วสวมต่างหูหยกสีเขียว จังหวะนั้นเสียงอวี๋หรงก็เดินตามหลังจินหลิวเข้ามา

เสียงอวี๋หรงกลัวอากาศเย็นเสียยิ่งกว่าเว่ยหลัว นางสวมเสื้อกันหนาวสีเหลืองเข้มลายดอกฝูหรงกับกระโปรงจีบ นอกจากคลุมกายด้วยโตะผิงอีกชั้นแล้วก็ยังสวมหมวกขนเตียวสุ ในมือถือเตาอุ่นมือขนาดเล็ก ห่อกายเอาไว้อย่างแน่นหนาเมื่อดูสิทธารกับกลัวผู้อื่นจะไม่รู้ว่านางหนาวอย่างไรอย่างนั้น

เว่ยหลัวมองเสื้อผ้าอาภรณ์ของอีกฝ่ายแล้วอดหัวเราะไม่ได้ “หากใครไม่รู้ก็คงคิดว่าเจ้าอยากใช้ชีวิตอยู่บนภูเขาเทียนฉานแห่งนี้”

ภูเขาเทียนฉานเป็นพื้นที่ที่มีอากาศหนาวจัด ในฤดูหนาวหิมะจะปกคลุมภูเขาทั้งลูกและจับตัวเป็นน้ำแข็ง แทบจะไม่มีสิ่งมีชีวิตใดอาศัยอยู่บนภูเขานี้ได้เลย เว่ยหลัวเอ่ยเช่นนี้ก็เพราะต้องการจะเย้าเสียงอวี๋หรงว่าแต่งกายเกินสมควรก็เท่านั้นเอง

เสียงอวี๋หรงเลิกคิ้วขึ้นทันที “เจ้าหัวเราะเยาะข้าหรือ ดิฉันก็ ข้ากลัวหนาวนี่ ข้าไม่เคยอยู่บนภูเขาสูงเช่นนี้มาก่อนเลย” อีกฝ่ายพูดพลางทำท่าจะเข้ามาถอดเสื้อคลุมของเว่ยหลัว

เด็กสาวทั้งสองหยอกเย้าและหัวเราะให้กัน บรรดาสาวใช้รู้ดีว่าทั้งคู่ได้มีปากเสียงกันจริงๆ จึงไม่มีใครเข้าไปขัด ได้แต่ยืนอมยิ้มมองดูอยู่ข้างๆ

แต่แล้วจู่ๆ เสียงอวี๋หรงก็ชะงักนิ่งไป ก่อนจะชี้ที่รอยแดงตรงลำคอของเว่ยหลัวแล้วถาม “อาหลัว นั่นรอยอะไรกัน”

เว่ยหลัวกะพริบตาอย่างฉงน “อะไรหรือ” เด็กสาวงวงวย กระทั่ง เหลียงอวี่ทรงหยิบคันท้องสำริดอันเล็กมาส่งให้นาง เจ้าตัวถึงเข้าใจขึ้นมา ไม่รู้ว่าเมื่อคืนจ้าวเจี๋ยขบเม้มลำคองานจนเป็นรอยแดงตั้งแต่เมื่อใด จนถึงตอนนี้ ก็ยังไม่จางไป ตำแหน่งนี้เดิมที่ไม่เป็นที่สังเกตง่าย ๆ แต่ตอนที่ทั้งคู่เข้ากัน ไปมาอยู่นั้น เหลียงอวี่ทรงเปลือยรังเกียจเว่ยหลัวลงโดยไม่ตั้งใจ

ยังดีที่เว่ยหลัวหัวไว นางอยากจะทำจ้าวเจี๋ยคืนเสียจริง ก่อนเอ่ยด้วย สีหน้าสงบนิ่ง “อ้อ บบนภูเขาแมลงเยอะไปหมด เมื่อคืนข้าไม่ทันระวัง ถูกแมลง ตัวเล็กๆ กัดเข้าให้ตอนแช่น้ำพุร้อน ไม่เป็นอะไรมากหรอก”

เหลียงอวี่ทรงไม่คิดอะไรอีก ทว่าด้วยกลัวว่า ‘แมลง’ ตัวนั้นจะมีพิษต่อ ผิวหนัง จึงสั่งให้สาวใช้ของตนกลับไปหยิบโอสถบรรเทาอาการอีกเสบมาให้ จากนั้นก็กำชับเว่ยหลัวให้ทาทุกวันเพื่อไม่ให้เกิดรอยแผลเป็น

เว่ยหลัวไม่ปฏิเสธ เอ่ยขอบคุณในความหวังดีของเหลียงอวี่ทรง

สูญหินใหญ่กับเว่ยฉางอินพำนักที่เรือนจันฉี ด่าน้ำพุร้อนตั้งอยู่ทางทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือของเรือนนี้ หากได้แช่น้ำพุร้อนที่นี่จะส่งผลดีต่อร่างกาย และช่วยบรรเทาความเจ็บปวดเป็นเท่าตัว

ตอนที่เว่ยหลัวกับเหลียงอวี่ทรงและจินหลวี่เดินมาถึงห้องโถงรับรอง พวกนางก็เห็นสูญหินใหญ่และสูญหินอื่นๆ เดินมาส่งชายคนหนึ่งที่หน้าประตู พอดี พอเข้าไปใกล้เว่ยหลัวถึงได้เห็นว่าบุรุษผู้นั้นก็คือจ้าวเจี๋ย

เขาสวมชุดจื่อตัวสีเขียวเข้มลายหลังจื่อพันกิ่ง สวมกวนลายดอกบัว พร้อมกับเสียบปิ่นหยกขาวหัวมังกรบนศีรษะ เป็นปิ่นหยกอันที่เว่ยหลัวมอบ ให้เขานั่นเอง

จ้าวเจี๋ยมีบุคลิกงามสง่า กิริยามารยาทสุภาพเหมาะสม ไม่ว่าจะเยื้องย่างหรือทำสิ่งใดก็ดูมีราศีไปเสียหมด ต่างจากคนที่แอบดูนางอาบน้ำเมื่อคืน ราวกับคนละคน เขาหลุบตาลงยามที่สนทนากับสูญหินใหญ่

สูญหินใหญ่เดินไปส่งอีกฝ่าย ก่อนเอ่ยออกมาอย่างซาบซึ้ง ขอบตา

สองข้างมีน้ำเอ่อล้น “ต้องขอบคุณท่านอ่องจึงเป็นอย่างสูง หากมิใช่เพราะท่านอ่อง เกรงว่าอาการที่ขาของลูกนางอื่น...”

จ้าวเจี๋ยเอ่ย “เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ฮูหยินมิต้องเกรงอกเกรงใจ”

ฮูหยินใหญ่ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา รู้ว่าหากยังพรั่นเอ่ยวาจาต่อไปมิแต่จะทำให้จ้าวเจี๋ยรำคาญเสียเปล่าๆ จึงหยุดแล้วเอ่ยแต่พอดี “ท่านอ่องจะแวะไปดูอาการนางอื่นหน่อยหรือไม่ ท่านหมอฟูกำลังรักษาเขาอยู่ ท่านอ่องมีบุญคุณกับเขา เขาต้องอยากขอบคุณท่านด้วยตนเองเป็นแน่”

จ้าวเจี๋ยคิดอยู่ครู่ก็เอ่ย “ถ้าเช่นนั้นรบกวนฮูหยินนำทางที” เขาเหลือบตาขึ้นมอง ก่อนจะเห็นสองตรุษกับหนึ่งสาวใช้ยืนอยู่ตรงระเบียงเรือนฝั่งตรงข้าม เว่ยหลัวมองสบสายตามาพอดี ก่อนเจ้าตัวจะรีบเอี้ยวหน้าไปอีกทาง คิดไม่ถึงว่าจ้าวเจี๋ยจะอยู่ที่นั่นด้วย จังหวะนั้นเจ้าตัวไม่รู้ว่าควรจะไปหาหรือผลไปจากตรงนี้ดี

ชายหญิงแตกต่างกัน ชั่วเว่ยหลัวกับจ้าวเจี๋ยก็หมั่นหมายกันแล้ว ก่อนแต่งงานยังไม่ควรพบหน้ากัน ทว่าจ้าวเจี๋ยกับฮูหยินใหญ่ก้าวมาทางนี้แล้ว หากนางหันหลังกลับไปก็คงจะไม่เข้าที่นัก...

เว่ยหลัวจึงหลุบตาลง จนกระทั่งจ้าวเจี๋ยกับฮูหยินใหญ่เดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้า นางจึงเอ่ยทัก “ท่านป้าใหญ่” จากนั้นก็ไม่เอ่ยคำได้อีก

กลับเป็นเหยียงอวี๋ทรงที่ย่อตัวลงทำความเคารพจ้าวเจี๋ย “คารวะท่านอ่องจิ่ง”

ฮูหยินใหญ่รู้ว่าเด็กสาวยอมซัดเขินเป็นธรรมดา จึงไม่อยากจะเว่ยหลัวต้องลำบากใจ ด้วยเหตุนี้จึงออกปากแทนเว่ยหลัว “มาแล้วหรืออาหลัว เมื่อครู่หมี่เออร์ตามหาเจ้าไปทั่ว เด็กคนนี้ก็ช่างติดเจ้าแท้ๆ รีบไปหาเขาที่ห้องโถงเถิด”

เว่ยหลัวพยักหน้า รับกล่องบุผ้าไหมดีนทองมาจากจินหลิวแล้วส่งให้ถึงมือฮูหยินใหญ่ “นี่เป็นยันต์คุ้มครองที่ข้าขอมาจากวัดต้าเจี๋ยก่อนเดินทางมา ภูเขาเทียนหนาน ยันต์นี้จะช่วยให้สุขภาพแข็งแรง ราบรินชั่วชีวิต ท่านป้าใหญ่ช่วยมอบให้ท่านพี่นางอื่นด้วยนะเจ้าคะ”

ซูหยินใหญ่พอกพอใจเป็นอย่างมาก เอ๋ยชมเว่ยหลัวว่ามีน้ำใจไม่ขาดปาก “เจ้าวางใจเถิด บ้าจะมอบให้เขาเองกับมือ”

เว่ยหลัวอมยิ้มแล้วบอก “ข้าได้ยินมาว่าระยะนี้ท่านบำเพ็ญนอนไม่หลับ เพราะเรื่องของท่านพี่นางอื่น และได้นำถุงหอมที่ช่วยยให้หลับสนิทติดตัวมาด้วยพอดี ประเดี๋ยวท่านบำเพ็ญสั่งให้บ่าวไปนำมาจากที่ห้องพักของข้าด้วยนะเจ้าคะ ท่านพี่นางอื่นเป็นคนดี สวรรค์ย่อมคุ้มครอง อากาศที่ข้าเขาต้องรักษาหายขาดอย่างแน่นอน”

ซูหยินใหญ่เอ่ยด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ “ข้าก็หวังเอาไว้เช่นนั้น”

พอเอ๋ยจบ ด้วยเกรงว่าจ้าวเจี๋ยจะรอนาน ซูหยินใหญ่จึงรีบตัดบทสนทนากับเว่ยหลัวแล้วหันมาเอ่ยกับจ้าวเจี๋ย “ท่านอ๋องรอนานแล้ว เชิญทางนี้เจ้าคะ”

จ้าวเจี๋ยปรายตามองกล่องบุผ้าไหมในมือซูหยินใหญ่ จากนั้นก็หันไปมองแผ่นหลังเว่ยหลัว ก่อนหลุบตาลงแล้วเอ่ย “เชิญซูหยิน”

ทุกคนต่างมารวมตัวกันในโถงรับรอง แม้จะบอกว่าแะมาด้วยความ
เป็นห่วงอาการที่ขาของเว่ยฉางอื่น ทว่าหลังจากสนทนากันไปพักใหญ่ก็พากันออกนอกเรื่อง ก่อนจะเอ่ยไปถึงน้ำพุร้อนและทิวทัศน์บนภูเขาเทียนฉาน

ซูหยินลี่จินชื่อเอ๋ยซิ่น “เมื่อคืนข้าลองแช่น้ำพุแล้ว เช้านี้พอตื่นขึ้นมาก็รู้สึกว่ายเหนื่อยล้าเป็นปกติทั้ง”

ซูหยินรองเห็นด้วย “นั่นนะสิ ผิวพรรณก็ไม่แห้งแตกอีกด้วย”

เมื่อคืนเหลียงอวี่ทรงเข้านอนเร็วจึงยังไม่ได้ทดสอบประสิทธิภาพของบ่อน้ำพุร้อนที่นี้ ด้วยเหตุนี้จึงให้ความเห็นไม่ได้

ขณะที่เว่ยหลัวถูกเว่ยฉางหมี่ตามเกาะเกาะไม่ห่าง จึงไม่มีโอกาสได้สนทนาแทรกเพราะต้องคอยดูแลเขา เด็กสาวจึงเพียงนั่งฟังไปเสียบๆ

ส่วนเว่ยเปาซานที่อยู่ข้างๆ ไม่มีสิทธิ์แสดงความเห็นใดๆ ได้แต่ก้มหน้ายืนอยู่ด้านหลังซูหยินรองด้วยท่าทางใจลอยออกไปไกล

เดิมที่สุหยินรองไม่ยอมพานางมาด้วย แต่ก็กลัวว่าหากปล่อยให้อยู่ที่จวนคนเดียว เว่ยเป่าซานอาจจะหาเหตุไปเป่าหูคุณชายรอง เพราะเหตุนี้นางจึงจำใจพาเดินทางมาด้วยกัน แต่เพราะไม่ชอบหน้าเว่ยเป่าซาน สุหยินรองจึงเอ่ยกับสุหยินใหญ่จัดให้นางพักในเรือนรับรองที่อยู่ไกลลิบ จากเรือนนั้นเดินมาถึงเรือนจีนจีก็ต้องใช้เวลาถึงสองก้านธูปด้วยกัน

เว่ยเป่าซานยืนอยู่อีกครู่หนึ่งก็เอ่ยกับสุหยินรองซึ่งชื่อ “สุหยินเจ้าคะ เป่าซานรู้สึกไม่ค่อยสบายเท่าใดนัก ขอกลับไปพักผ่อนก่อนนะเจ้าคะ”

สุหยินรองไม่ยอมเห็นหน้าอีกฝ่ายเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงโบกมือพลางเอ่ย “ไปเถอะ ไม่สบายก็ไม่ต้องออกมา เห็นแล้วอัปมงคลนัก”

เว่ยเป่าซานหน้าซีดเผือด ย่อตัวลงแล้วเดินออกไปจากห้องรับรอง

เว่ยหลัวมองตามแผ่นหลังที่เคลื่อนจากไปของเว่ยเป่าซาน ในใจก็นึกแปลกใจขึ้นมา ทว่าก็บอกไม่ถูกว่าแปลกตรงไหน

เว่ยฉางหมียืนชนมกุ้ยฮั่วครึ่งซิ่นมาจ่อปากเว่ยหลัว จากนั้นก็ทำเสียง “อ๊า” แล้วเอ่ย “ท่านพี่เว่ยหลัวกินสิ”

เว่ยหลัวจึงกินชนมกุ้ยฮั่วจากมือเขาแล้วกลืนลงคอ เว่ยฉางหมีถามด้วยตาเป็นประกาย “อร่อยหรือไม่ขอรับ”

เว่ยหลัวพยักหน้า “อือ แต่หวานไปนิด”

จากนั้นเว่ยฉางหมีก็ส่งชนมกุ้ยฮั่วครึ่งซิ่นเข้าปากตัวเอง ก่อนจะเคี้ยวแก้มตุ่ยแล้วเอ่ย “แต่ข้าไม่รู้สิว่าหวานสักนิด”

จู่ๆ เว่ยหลัวก็นึกอะไรขึ้นได้ ผุดลุกขึ้นในทันที จากนั้นก็พาเว่ยฉางหมีไปไว้กับเหลียงอวี๋หรงก่อนจะก้าวออกไปด้านนอก “ฝากเจ้าช่วยดูเขาที ข้าจะไปข้างนอกสักหน่อย”

เหลียงอวี๋หรงร้องถามขึ้น “อ๊ะ เจ้าจะไปที่ไหนกัน”

เว่ยหลัวไม่มีเวลาตอบคำถามนั้น นางยกชายกระโปรงแล้วก้าวออกจากห้องรับรอง ก่อนจะตรงไปที่ต้นกุ้ยฮั่วหน้าประตูเรือนจีนจี ต้นกุ้ยฮั่วนี้โตขึ้นกลางลานเรือน ไม่ว่าจะเดินมาจากทางไหนก็ต้องผ่านต้นไม้ต้นนี้ เว่ยหลัว

เห็นมันตอนที่เดินมาเมื่อครู่ ดูแล้วน่าจะอายุไม่ต่ำกว่าหลายสิบปีแล้ว เวลานี้
ไปไม่เริ่มร่วงโรย เหลือเพียงกิ่งก้านโล่งเตียน

ยามนี้เว่ยเป่าซานกำลังยืนอยู่ที่ใต้ต้นกุ้ยฮั่ว ผ้าเช็ดหน้านางถูกลมพัดขึ้น
ไปติดอยู่บนกิ่งไม้ เจ้าตัวพยายามเขย่งเพื่อเอื้อมมือไปเก็บผ้าเช็ดหน้าผืนนั้น

ไกลออกไป จ้าวเจี๋ยกำลังเดินออกมาจากห้องพักของเว่ยฉางอินและ
ตรงมาทางด้านนี้ เว่ยหลัวยืนมองเหตุการณ์อยู่ที่โต๊ะเบียงเรือน ไม่เข้าไปช่วย
เว่ยเป่าซาน และก็ไม่เดินเข้าไปหาจ้าวเจี๋ย เพียงยืนมองอยู่ที่เดิม

จ้าวเจี๋ยเห็นเว่ยหลัวในทันที เขาก้าวยาวๆ มาทางนาง พอเห็นว่าอีกฝ่าย
สวมเพียงเสื้อตัวนหูลีทับทิมตัวบางเท่านั้น ชายหนุ่มก็รีบถอดเสื้อคลุมขน
จิ้งจอกดำออกมาคลุมไหล่ให้ “ไหนถึงได้สวมเสื้อฝ้าน้อยชิ้นเช่นนี้ออกมาข้าง
นอก แล้วมายืนตรงนี้ทำไมกัน ไม่กลัวหนาวหรือ?”

เว่ยหลัวเงยหน้าขึ้น นางยิ้มสติไสให้อีกฝ่าย จากนั้นก็เอ่ยเสียงอ่อน
เสียงหวาน “ข้าไม่รู้ว่าท่านพ่อดีจะออกมาเมื่อใด จึงยืนรออยู่ตรงนี้”

จ้าวเจี๋ยไล่ปลายจมูกของนาง พอเห็นว่าบริเวณนี้อาจมีคนผ่านไปมาได้
ทุกเมื่อ ไม่เหมาะที่จะสนทนากันสักเท่าไร จึงกุมมือนางแล้วพาเดินไปด้วยกัน
“มาก็ดี เป็นหวางมีเรื่องจะพูดกับเจ้า”

เว่ยหลัวไม่ขัดขืน เดินตามอีกฝ่ายไปอย่างว่าง่าย

ตอนที่เดินผ่านเว่ยเป่าซาน จ้าวเจี๋ยไม่แม้แต่จะเหลือบตามองด้วยซ้ำไป
ราวกับมองไม่เห็นนางกำลังเขย่งกายเพื่อคว้าผ้าเช็ดหน้าอย่างไรรออย่างนั้น

เว่ยหลัวเองก็ไม่กลัวว่าเว่ยเป่าซานจะเห็น เพราะนางไร้สถานะในจวน
อิงกั๊ก ถึงต่อให้พูดอะไรไปก็ไม่มีใครสนใจจะฟัง จึงไม่ส่งผลกระทบใดทั้งสิ้น

พอเว่ยหลัวหันกลับมา เว่ยเป่าซานเองก็กำลังมองนางกับจ้าวเจี๋ยอยู่
สีหน้านั้นดูแปลกประหลาด ก่อนเจ้าตัวจะผินยิ้มทักทาย “คุณหนูลี”

เว่ยหลัวยกยิ้มบาง “แม่นางเป่าซาน”

เว่ยเป่าซานสีหน้าเปลี่ยน เว่ยหลัวไม่ได้เรียกนางว่า ‘แม่นางเว่ย’
แต่กลับเรียกว่า ‘แม่นางเป่าซาน’ เท่ากับว่าในใจของเว่ยหลัว นางหาใช่คน

สกุลเว่ยไม่

แต่นั้นก็มีใช้เรื่องแปลก เพราะแม้ว่าเว่ยเป่าซานจะมาอยู่ที่จวนอิงกั๊ววงนานแล้ว ชื่อของนางก็ยังไม่ได้รับการบันทึกเข้าไปในผังของสกุล ยิ่งไม่ต้องพูดถึงลำดับในสกุล เพราะเหตุนี้นางจึงไม่ต่างอันใดกับคนนอกสกุล... วาจานี้เป็นการตอกย้ำถึงสถานะของเว่ยเป่าซานอยู่เป็นนัยๆ

นางมองแผ่นหลังของจ้าวเจี๋ยกับเว่ยหลัว ในสายตาจ้าวเจี๋ยมีเพียงเว่ยหลัว เขาทะนุถนอมแค้นนางเพียงผู้เดียว ยามก้าวย่างก็จงใจชะลอมฝีเท้าลงเพื่อรอนาง เว่ยเป่าซานมองผ้าเช็ดหน้าที่ติดบนกึ่งไม้เหนือศีรษะ หันหลังกลับไปแล้วเดินจากไป ไม่นึกต้องการมันอีกต่อไป

จ้าวเจี๋ยพาเว่ยหลัวมาที่ด้านหลังภูเขาล่องนอกเรือนจิ้นจี ชายหนุ่ม
หลุบตาลงต่ำพลาถามนาง “เจ้าตั้งใจขอยันต์คัมครองให้เว่ยฉางอิ่น แล้วของเป็นหวางเล่า”

เมื่อครู่เว่ยหลัวมัวแต่ครุ่นคิดเรื่องของเว่ยเป่าซานจึงไม่ได้สังเกตว่าชายหนุ่มติดใจเรื่องยันต์คัมครองนี้ มีนาตอนที่นางส่งกล่องใส่ยันต์คัมครองให้ท่านป้าใหญ่เมื่อครู่ สีหน้าของจ้าวเจี๋ยถึงได้ทะมึนลง ที่แท้ก็อิจฉาเพราะเรื่องนี้เอง

อันที่จริงเว่ยหลัวขอมาให้เขาอีกแผ่นหนึ่งแล้วในตอนที่ได้ไปไหว้พระขอพรที่วัดต้าฉือพร้อมเว่ยฉางหงครั้งก่อน เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสมอบให้เขาเท่านั้น พอชายหนุ่มเอ่ยขึ้นมาเช่นนี้ เว่ยหลัวจึงแสรังตอบ “ข้าขอยันต์คัมครองมาให้ท่านพี่ฉางอิ่นก็เพราะเขาหาพิการ ส่วนท่านแข็งแรงสมบูรณ์ดีจะให้ข้าขอยันต์คัมครองให้ท่านทำไมกัน”

จ้าวเจี๋ยจึงตอบ “เป็นหวางไม่เคยบาดเจ็บหรือไรกัน ครั้งก่อนตอนที่เดินทางกลับมาจากสำนัก เจ้าก็ได้เห็นกับตาตนเองแล้วนี่”

เว่ยหลัวโต้กลับไป “แต่ตอนนี้ท่านก็สบายดีนี่นา”

“ยันต์คัมครองมีไว้เพื่อปกป้องรักษา เจ้าหวังจะให้เว่ยฉางอิ่นมีชีวิต

ราบรื่น แต่ไม่คิดจะขอให้เป็นหางปอดภัยไร้ทุกข์บ้างหรือไร” จ้าวเจี๋ยหยิกแก้มนวล ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงกึ่งบังคับขู่เชิญ “กลับไปแล้วขอยันต์คุ้มครองมาให้เป็นหางหนึ่งแผ่นด้วย”

เว่ยหลัวไม่เคยเห็นท่าที่เช่นนี้ของอีกฝ่ายมาก่อน สุดท้ายก็กลั่นหัวเราะไม่อยู่ หยิบถุงเครื่องหอมทรงสี่เหลี่ยมเล็กๆ มาจากถุงผ้าปักลายดอกอวี้หลันที่ผูกอยู่ข้างเอว ด้านบนเป็นเชือกถักลายหูรื้อ ด้านในเป็นยันต์คุ้มครองที่นางขอมมาจากวัด เด็กสาววางถุงเครื่องหอมลงบนมือจ้าวเจี๋ย

“ให้ท่าน ครั้งก่อนที่ไปวัดตำธิดเข้ามาให้ท่านแล้ว เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสมอบให้ก็เท่านั้น ข้าใส่ใบต้นอ้ายเฉ่ากับกลีบดอกเหมยเอาไว้ด้านในด้วย ท่านพกติดตัวไว้แทนถุงเครื่องหอมเดิมก็ได้เจ้าคะ”

จ้าวเจี๋ยรับมาดู ถุงเครื่องหอมใบนี้ปักลายดอกจื่อเถิงแล้ว ดูเรียบง่าย กลิ่นเครื่องหอมก็หอมสดชื่นให้ความรู้สึกเย็นใจนิดๆ เหมาะสำหรับบุรุษยิ่งนัก จ้าวเจี๋ยดูจะแปลกใจเล็กน้อย “เจ้าปักถุงเครื่องหอมนี้เองหรือ”

เว่ยหลัวโพล่มีเอวไปด้านหลัง ก่อนจะเอ่ยอย่างลำพอง “ไม่เช่นนั้นแล้วใครจะปักให้ท่านเล่า”

จ้าวเจี๋ยเอ่ยกลับหัวเราะ “ในเมื่อขอให้เป็นหางแล้ว โฉนเมื่อครู่ต้องหลอกกันด้วย”

เว่ยหลัวจึงตอบ “หากมอบให้ท่านง่ายๆ ท่านก็จะรู้สึกว่าได้มาอย่างง่ายดายและไม่เห็นความสำคัญของมันเท่าไรนัก”

“ไม่มีทาง” จ้าวเจี๋ยโน้มตัวลงมาจุมพิตริมฝีปากนาง นึกถึงโลดขึ้นในใจ “ข้าจะพกมันติดตัวทุกวัน จะห้อยเอาไว้ข้างเอวไม่ให้ห่างกาย”

เว่ยหลัวกลัวว่าใครจะผ่านมาตรงนี้จึงไม่ยอมอยู่กับอีกฝ่ายตามลำพังสองต่อสองนานนัก หลังจากมอบยันต์คุ้มครองให้จ้าวเจี๋ยแล้วนางก็ผลักเขาออก ก่อนเดินกลับไปห้องรับรอง

เจ้าเวียงยังมีราชกิจในเมืองหลวงที่ต้องสะสาง จึงเดินทางกลับในวัน
รุ่งขึ้น ขณะที่เว่ยหลัวยังอาศัยอยู่ที่คฤหาสน์น้ำพุร้อนบนภูเขาเทียนฉานตลอด
ฤดูหนาว เด็กสาวลากเหล็กอวี๋หรงไปแช่น้ำพุร้อนด้วยกันแทบจะวันเว้นวัน
นอกจากผิวพรรณพวกนางจะเปล่งปลั่งกว่าเมื่อก่อนแล้ว สีหน้ายังดูมีชีวิตชีวา
มากขึ้น เว่ยหลัวกับเหล็กอวี๋หรงใช้ชีวิตที่นี้อย่างสำราญใจ ตอนกลางวันถ้าไม่
นั่งจิบชาชมทิวทัศน์ก็จะดื่มด่ำกับความงามของดอกเหมยท่ามกลางทิวเขา บางครั้ง
ก็เขียนบทกลอนไปด้วยกัน ตกค่ำก็แช่น้ำพุร้อนบำรุงผิว พรางสนทนากันเรื่อง
ลัทธิเพเหระ

ผ่านไปสามเดือน เด็กสาวทั้งสองก็งามผุดผาดขึ้นราวกับนางฟ้า
นางสวรรค์ผู้ปราศจากกลิ่นอายโลกีย์

ตอนที่เว่ยหลัวกลับจากภูเขาเทียนฉานมาถึงจวนอิงกั๋ววง ไ่ฟูเหรินก็
เรียกนางมาพบแล้วเอ่ยปากชม “เจ้านี่หนา... งดงามจนยาแทบจำไม่ได้”

เว่ยหลัวเอ่ยกลับหัวเราะ “แต่ท่านอย่าดูสาวขึ้นกว่าตอนที่ข้าออกจากจวน
ไปอีกนะเจ้าคะ”

ไ่ฟูเหรินได้ปลื้มใจชมหลานสาว “ช่างเอาใจดีแท้” แม้ผู้เป็นหลานจะเอ่ย
เช่นนั้น ทว่าไ่ฟูเหรินก็พอใจยิ่งนัก สีหน้านางเต็มไปด้วยความยินดี ไ่ฟูเหริน
สนทนากับเว่ยหลัวอยู่สองสามประโยคก็แวะไปดูอาการของเว่ยฉางอิ่น
เนื่องจากการเดินทางไปยังภูเขาเทียนฉานคราวนี้ เรื่องสำคัญที่สุดก็คือการรักษา
ขาของเว่ยฉางอิ่น

หลังจากเว่ยฉางอิ่นได้รับการรักษาจากท่านหมอฟู เวลานี้อาการของ
เขาก็ดีขึ้นมาก แม้ว่าจะยังเดินเหินไม่ได้ แต่ก็เริ่มมีความรู้สึกในช่วงล่างตั้งแต่
หัวเข่าลงไปแล้ว ท่านหมอฟูบอกว่าไม่จำเป็นต้องพักที่คฤหาสน์น้ำพุร้อนอีก
ขอเพียงรักษาตัวให้ดีก็จะกลับมาเดินได้ในหนึ่งปี หลังจากนั้นจะไปพักที่
คฤหาสน์น้ำพุร้อนปีละครั้งก็ย่อมได้

ไ่ฟูเหรินได้ยินเช่นนั้นก็เอ่ยออกมาทั้งน้ำตาคลอ “ดี... ดีเหลือเกิน...

ข้าก็คิดอยู่แล้วว่าสวรรค์จะต้องเมตตาปราณีเด็กดีอย่างฉางอินเป็นแน่”

ซูหยินใหญ่เองก็พลอยร้องให้ตามไปด้วย “ท่านแม่กล่าวได้ถูกต้องแล้ว เจ้าคะ ต้องโทษที่เมื่อก่อนข้าไร้ความสามารถ ไม่อาจตามหาท่านหอมเก่งๆ ที่สามารถรักษาอาการฉางอินได้ ทำให้เขาต้องทุกข์ทรมานมาหลายปีเช่นนี้...”

ไ่ฟูเหรินตบหลังมือสะใ้ใหญ่แล้วบอก “เรื่องนี้จะโทษเจ้าได้อย่างไร ทั้งหมดล้วนเป็นชะตาขีดเอาไว้ ขอเพียงรักษาอาการที่ขาของฉางอินให้หายได้”

ซูหยินใหญ่ตื่นตันจนน้ำตาไหลพรูเป็ยกชุ่มผ้าเช็ดหน้า สุดท้ายก็ต้องให้สาวใช้ประคองนางกลับไปพักผ่อน ในห้องโถงรับรองจึงสงบลงได้

เว่ยหลัวสนทนาเป็นเพื่อนไ่ฟูเหรินอยู่อีกครู่หนึ่ง จากนั้นก็ขอตัวกลับไปเที่ยวชงหยวน หลังเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ เว่ยหลัวก็ได้พบหน้าจ้าวเจี๋ยเพียงแค่นี้ไม่กี่ครั้ง

อาจเป็นเพราะเขาเองก็ยุ่งวุ่นวายมากเช่นกันจึงไม่ได้แวะมาหานางบ่อยครั้งนัก มีสองครั้งที่เขาอ้างนามหลิวหลี่ขอให้นางออกมาพบหน้ากัน แต่เด็กสาวก็ไม่ยอมออกไปพบเลยสักครั้ง การพบหน้ากันก่อนแต่งงานนับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรทำ

ก่อนหน้านั้นจ้าวเจี๋ยป่วนบ่มาเอาแต่ใจ ทว่าเวลานั้นเว่ยหลัวกลับมาอยู่ที่จวนอิงกั้วกงแล้ว นอกจากสาวใช้คนสนิทสองรายแล้วก็ยังมิบ่าวรับใช้คอยเฝ้าอีกสองคน จ้าวเจี๋ยจะลอบไปพบนางก็เป็นเรื่องยากเต็มที เพราะเหตุนี้เว่ยหลัวจึงเก็บตัวอยู่ในจวน มีเวลาเตรียมเสื้อผ้าอาภรณ์ที่จะใช้ในวันแต่งงาน นางขอให้ท่านป้าสี่ฉินซื้อสอนเย็บปักถักร้อย จากนั้นก็ลงมือปักปลอกหมอนผ้าเช็ดหน้า และรองเท้าด้วยตนเอง

ว่ากันว่าหากพบหน้ากันก่อนแต่งงานจะไม่เป็นมงคล ในเมื่อคิดจะแต่งงานกับจ้าวเจี๋ย เว่ยหลัวจึงอยากร่วมชีวิตกับเขาอย่างราบรื่นตลอดไป นางเชื่อมั่นเช่นนั้น

จากฤดูใบไม้ผลิเข้าสู่ฤดูร้อน ก่อนจะผันเวียนเปลี่ยนเป็นฤดูใบไม้ร่วงระหว่างนั้นเว่ยหลัวได้เข้าพิธีปักปันแจกเช่นเด็กสาวคนอื่นๆ ก่อนเวลาจะล่วง

เข้าสู่เดือนสิบโดยไม่รู้ตัว...

พิธีอภิเษกสมรสของจ้าวเจ็ยกับเว่ยหลัวกำหนดเอาไว้ในวันที่แปดเดือนสิบ เท่ากับว่าอีกไม่กี่วันเว่ยหลัวก็จะออกเรือนไปอยู่ที่ตำหนักอ่องจิ้งแล้ว หากนับวันดู เว่ยหลัวนั้นไม่ได้พบหน้าจ้าวเจ็ยมาเกือบครึ่งปีแล้ว